

Carole Fréchette

Το κολιέ της Ελένης

ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ-ΘΕΑΤΡΟ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1996 — 1997

Λ. Τολστόι: **Άννα Καρένινα**

Σε συνεργασία με το Ακαδημαϊκό Θέατρο του Τβερ της Ρωσίας
(Θέατρο του Τβερ, 6, 7 και 8 Σεπτεμβρίου 1996)
Δημοτικό Θέατρο Πειραιά 4, 5, 6 και 7 Σεπτεμβρίου 1996)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1997 — 1998 • 1998 — 1999

Α. Οσίετσκα: **Λαχτάρα για κεράσια**

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1999 — 2000 • 2000 — 2001 • 2001 — 2002

Ελ. Γουσίτ: **Η Κυρία Εξαφανίζεται**

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2001 — 2002 • 2002 — 2003

Μουσική - ποιητική παράσταση

Θέλετε δέντ' ανθίσετε, θέλετε μαροθείτε...

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS
ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2002 — 2003 • 2003 — 2004

Λένα Διβάνη: **Η Πρώτη Συμμετοχή**

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2003 — 2004 • 2004 — 2005

Μουσική - θεατρική παράσταση

Υπ' Αιθρά

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS
ΚΑΖΑΜΠΛΑΝΚΑ - ΡΑΜΠΑΤ - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ
ΔΗΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Καλοκαίρι 2004

Μουσική - θεατρική παράσταση

Χόρισμα - η Συμμετοχή της Αρμονίας

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2004 — 2005 • 2005 — 2006

Στ. Πόλιακοφ: **Σπάζει τη Σιωπή**

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2005 — 2006

Μουσική - χορευτική παράσταση

Κυρία Μουσική, Χορεύε:

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2006 — 2007 • 2007 — 2008

Λένα Διβάνη: **Πεντανόηση**

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2006 — 2007

Μουσική παράσταση

Άλλο Τρένο η Αγότη

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS
ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΛΩΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΣΚΟΠΕΛΟΣ

•

Jazz on the Orient Express

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

•

Πρότυπη Λέσχη Ανάγνωση Εθνικού Κέντρου Βιβλίου

Η Γοητεία των Κλασικών και οι Απολαύσεις της Αργής Ανάγνωσης

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2007 — 2008

Μουσική παράσταση

Μαγισσες στο Ρουφ

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΥΚΛΑΔΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ - ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΤΤΙΚΟ ΑΛΩΣ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ

•

Μουσικές παραστάσεις

Βροδίες Jazz

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

•

Λογοτεχνικά Brunches (Α' Κύκλος)

Κυριακάτικα Μεσημέρια στο Orient Express

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2008 — 2009

Παράσταση για ενήλικες

Ευγένιος Τριβίζας: **Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ** Αποκλόνιση μιας κούκλας

Παράσταση για μικρούς θεατές

Ευγένιος Τριβίζας: **Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ** Το μυστικό του πειρατή Μπελοφούκος

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

•

Μουσική Παράσταση

Κάθε Τρίτη στις 9.30 μμ

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

•

Μουσική παράσταση

Οι κυρίες τραγουδούν και... μπλουζ

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

•

Λογοτεχνικά Brunches (Β' Κύκλος)

Κυριακάτικα Μεσημέρια στο Orient Express

(Αμφιστοαχία - Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ)
ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ ORIENT EXPRESS

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΡΟΥΦ • ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΠΡΟΑΣΤΙΑΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΡΟΥΦ
ΤΗΛ. 210 52 98 922 • 6937 604988

www.totrenostorouf.gr

Μέση Ανατολή

Ιούνιος 2009

Μια Ελληνίδα.

Μια γυναίκα της Δύσης, λοιπόν, κι εγώ
κι ας έχω βαθείές τις ρίζες στην Ανατολή.

Μια γυναίκα που δεν προκάλεσε ποτέ πόλεμο.

Μια γυναίκα που δεν ξέρει από πόλεμο.

Μια τουρίστρια.

Ακολουθώ τις πατημασιές της συγγραφέως

- εννέα χρόνια μετά το δικό της ταξίδι -

στη Βηρυττό, στον Λίβανο, στην ταραγμένη Μέση Ανατολή.

Οδηγός μου η ίδια η Carole Fréchette.

Με παίρνει από το χέρι να δω, να μάθω, να καταλάβω

να αισθανθώ την ευθύνη, να συμπράξω

να δηλώσω παρούσα, να κάνω, τέλος πάντων, «κάτι».

Απίστευτες οι ομοιότητες του ταξιδιού.

Όλα εκεί, στη θέση τους. Αμετάβλητα.

Η ζέστη. Το μπουτιλιάρισμα. Τα κορναρίσματα.

Οι άσπρες κολώνες κι οι βουλιαγμένοι τοίχοι.

Οι γερανοί. Τα εργοτάξια. Τα ηλεκτρικά καλώδια.

Τα γκρεμισμένα σπίτια και τα ξαναχτισμένα σπίτια.

Οι γυναίκες με τα μακριά πανωφόρια.

Τα ψεύτικα κολιέ.

Η απελπισία. Ο πόνος. Η οργή.

Και η θάλασσα είναι εκεί.

Τα χαμόγελα, η θέληση, η πίστη, η ελπίδα.

Κι ο Σαμίρ είναι εκεί, στον προσφυγικό καταυλισμό του Μπάαλμπεκ.

Όταν γυρίσετε στην πατρίδα σας, μου λέει, θα κάνετε κάτι και για μας;

Δεν ξέρω τι να απαντήσω.

Η Ελέν είμαι εγώ. Είστε εσείς. Είμαστε όλοι μας.

Συνοδοιπόροι, συνταξιδιώτες, συγκάτοικοι, συμμετοχοί

συνδικαιούχοι αλλά και συνυπεύθυνοι για όλα τα στραβά και τ' άδικα

πάνω σ' έναν πλανήτη που μας χαρίστηκε γενναϊόδωρα

αλλά τώρα δηλώνει αφιλόξενος.

Η δική σας παρουσία, εδώ, σήμερα

και η παράσταση αυτή

ας είναι το ελάχιστο βήμα για μια δημιουργική συμμετοχική διαδικασία

για ισότητα και ειρήνη.

Τατιάνα Λύγαρη

απώλεια

απώλεια, απώλεια...
η απώλεια μας σώζει κι οδηγεί
τα βήματά μας
λάμψη, η απώλεια· μάσκα,
τα υπόλοιπα.

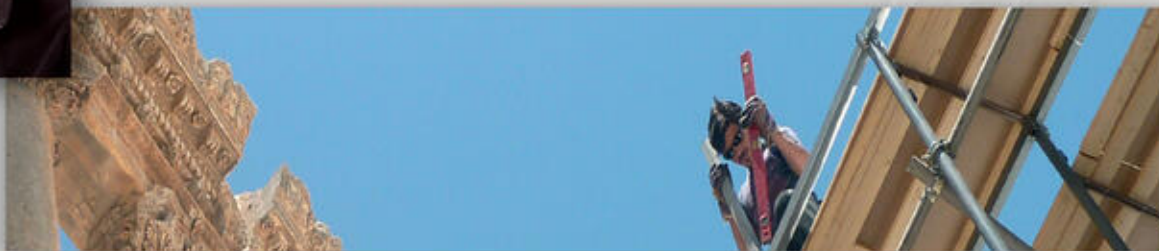
Η απώλεια μας ενώνει με
τους υπόλοιπους,
και της θάλασσας κρεμάει το πρόσωπο
στα οράματά μας·

προσμονή η απώλεια!

Άδωνις
Ασματα του Μιχιάλ του Δαμασκηνού

Την άνοιξη του 2000 έζησα ένα μήνα στον Λίβανο, όπου στα πλαίσια του προγράμματος « Écrits Nomades » εννέα γαλλόφωνοι συγγραφείς έπρεπε να γράψουμε ένα έργο εμπνευσμένο απ' αυτή τη χώρα. Η πρώτη μου επαφή με τον τόπο αυτόν, που φέρει τα σημάδια ενός πρόσφατου πολέμου, με συγκλόνισε βαθιά. Όταν άρχισα να γράφω, έψαξα να βρω ποια θα έπρεπε να ήταν η τοποθέτησή μου προκειμένου να μιλήσω αντικειμενικά για την πραγματικότητα που μόλις είχα βιώσει στον Λίβανο.

Μου φάνηκε ότι η τοποθέτηση αυτή δεν μπορούσε να είναι παρά μόνο από τη σκοπιά μιας ξένης, μιας περαστικής, που κοιτάζει, νοιώθει, καταλαβαίνει – ή δεν καταλαβαίνει – χωρίς όμως ποτέ να λησμονεί τη δική της ζωή, τον δικό της πόνο. Μου ήλθε, λοιπόν, στο μυαλό το πρόσωπο της Ελένης, μιας γυναίκας που συμμετέχει στο συνέδριο ενός τέτοιου προγράμματος και ψάχνει να βρει το κολιέ που έχασε σε μια ρημαγμένη πόλη. Η αντιπαράθεση του ασήμαντου, προφανώς, πόνου της με την τεράστια δυστυχία που προκαλεί ο πόλεμος, η εξορία, ο αποκλεισμός, ο θάνατος, μου φαινόταν επικίνδυνη, αν όχι σκανδαλώδης. Παρ' όλα αυτά, ακολούθησα αυτή τη διαίσθηση, γιατί ήταν ο μόνος δρόμος που είχε κάποιο νόημα για μένα. Πολλοί βλέπουν στο έργο *Το κολιέ της Ελένης* το αρχικό βήμα που οδηγεί την πρωταγωνίστρια στη συνειδητοποίηση της παγκόσμιας οδύνης. Αυτό είναι σωστό, αλλά για μένα το ταξίδι της την οδηγεί και σε μια πιο προσωπική αλήθεια, που αφορά τη δική της ζωή και το δικό της αίσθημα απώλειας. Όταν το έργο ανέβηκε στη Δαμασκό και στη Βηρυτό το 2002, η συγκίνησή μου ήταν μεγάλη μπροστά στους Λιβανέζους, Σύρους και Παλαιστίνιους ηθοποιούς που υιοθέτησαν τον λόγο μιας ξένης. Έκτοτε, το έργο μου ταξίδεψε. Η Ελένη έγινε Καναδέζα, Ισλανδέζα, Αμερικάνα, Γιαπωνέζα, Πορτογαλέζα, έγινε Βελγίδα στην Αφρική, Γαλλίδα στην Παλαιστίνη, Μαρτινικήζα στη Μαρτινίκα. Νάτην τώρα Ελληνίδα, κάτι που μου δίνει πολύ μεγάλη χαρά. Ελπίζω ότι θα βρείτε στην περιπλάνησή της μιαν απάντηση στις δικές σας αβεβαιότητες απέναντι στη ζωή, απέναντι στον κόσμο.

Carole Fréchette

Μπορούμε να ζήσουμε άλλο έτσι;

Η Carole Fréchette μάλλον δεν το γνωρίζει, αλλά η φράση-κλειδί του έργου της «Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι» ήταν το συμπέρασμα μιας συνομιλίας που άλλαξε την πορεία της ανθρωπότητας. Σχεδόν 25 χρόνια πριν, ο Μιχαήλ Γκορμπατσώφ και ο Έντουαρντ Σεβερνάτζε συζητούσαν περπατώντας σε έναν κήπο για την κατάσταση της χώρας τους και τα βήματα που έπρεπε να κάνουν. Είχαν μόλις αναλάβει την εξουσία σε μια Σοβιετική Ένωση που είχε κάποτε υποσχεθεί ότι θα αποτελούσε τον επίγειο παράδεισο, αλλά τώρα ήταν έτοιμη να καταρ-

ρεύσει από το βάρος των στρατιωτικών εξοπλισμών και ενός αγκυλωμένου συστήματος που είχε στερήσει από τους πολίτες την ελευθερία και την ικανότητα της δημιουργίας. Στο τέλος του περιπάτου είχαν συμφωνήσει ότι δεν μπορούσαν να ζήσουν άλλο έτσι.

Η συνέχεια είναι, λίγο πολύ, γνωστή. Οι αλλαγές που ξεκίνησαν με την περίφημη «περεστρόικα» όχι μόνο δεν μπόρεσαν να μεταρρυθμίσουν τον σοβιετικού τύπου σοσιαλισμό αλλά αντίθετα οδήγησαν στη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και ολόκληρου του ανατολικού μπλοκ. Η ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων άλλαξε δραματικά, άλλοτε προς το

Μπορούμε να ζή

καλύτερο αλλά συχνά προς το χειρότερο. Ένας Ούγγρος ή ένας Τσέχος μπορεί να σας πει ότι αισθάνεται πολύ πιο ελεύθερος τώρα που τα σοβιετικά τανκς έχουν πάψει «να χορεύουν στις πλατείες της Πράγας», σύμφωνα με την περιβόητη φράση του Γ. Ρίτσου. Αλλά τελείως διαφορετική άποψη έχει μια Γεωργιανή καθηγήτρια, που αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Πανεπιστήμιό της για να νταντεύει κάποιον ξεκούτη σε μια άσχημη συνοικία της Αθήνας.

Το θέμα δεν είναι ποια πλευρά έχει δίκιο. Είναι άλλωστε πολύ νωρίς για ιστορικές ετυμηγορίες. Αυτό που αξίζει να σημειωθεί εδώ είναι η διανοητική τιμιότητα. Των Γκορμπατσώφ - Σεβερνάτζε που α-

ποφασίζουν να βάλουν σε δοκιμασία την απεριόριστη εξουσία τους επειδή δεν πάει άλλο, αλλά και της Ελένης, της πρωταγωνίστριας του έργου, που καταλαβαίνει εντέλει ότι υπάρχουν πολύ σοβαρότερα πράγματα να ασχοληθεί κανείς από ένα χαμένο πλαστικό κολιέ. Όσο υπάρχουν άνθρωποι που σκέπτονται ότι πέρα από τον μικρόκοσμο τους υπάρχει ένας πλανήτης που καταστρέφεται και 5 χιλιάδες άνθρωποι που πεθαίνουν καθημερινά από την πείνα και που δεν θέλουν να ζήσουν άλλο έτσι, τόσο θα υπάρχει ελπίδα.

Στέλιος Κούλογλου

σουμε άλλο έτσι;

Μέση Ανατολή: Από το Ανατολικό Ζήτημα στο Δυτικό Ζήτημα

Δεν υπάρχει περιοχή στον κόσμο που να απασχόλησε μεταπολεμικά τον παγκόσμιο τύπο και τα μέσα ενημέρωσης περισσότερο από τη Μέση Ανατολή. Δεν υπάρχουν πολιτικά επιτελεία, στρατιωτικοί αναλυτές, μυστικές υπηρεσίες, προμοκρατικές οργανώσεις που να μην είχαν στο κέντρο του ενδιαφέροντός τους τη Μέση Ανατολή. Κι όμως, τα τελευταία είκοσι χρόνια έχουν σκοτωθεί σε συγκρούσεις για το Παλαιστινιακό περίπου 1600 Ισραηλinoί και 6500 Παλαιστίνιοι ενώ στην Σρι Λάνκα, με διπλάσιο πληθυσμό από αυτόν του Ισραήλ/Παλαιστίνης σκοτώθηκαν την ίδια περίοδο πάνω από 70.000. Στην Τσετσενία με πληθυσμό μικρότερο από αυτόν της Γάζας χάθηκαν, την ίδια περίοδο, τουλάχιστον 40.000 άνθρωποι σε μια άγρια εθνολογική σύγκρουση. Γιατί λοιπόν η Μέση Ανατολή ελκύει το ενδιαφέρον; Θα πρέπει να αναζητήσουμε την απάντηση πέρα από τα χρυσοφόρα συμφέροντα του πετρελαίου, άλλωστε η Παλαιστίνη και ο Λίβανος δεν έχουν πετρέλαια. Να ανατρέξουμε σε μια πόλη του μακρινού παρελθόντος. Στην πόλη Ζεύγμα στην δεξιά όχθη του Ευφράτη, στην πόλη-γέφυρα (όπως δηλώνει και το όνομά της) αλλά και συνόρου της Ρωμαϊκής εξάπλωσης τον 1^ο και το 2^ο αιώνα μ.Χ. και της Περσικής αυτοκρατορίας. Αυτό το «Ζεύγμα» μεταξύ Ανατολής και Δύσης, αυτό το σημείο αναγνώρισης του συνόρου και της ετερότητας που τοποθετείται στη Μέση Ανατολή, είναι τελικά το ζήτημά μας που μας αφορά όλους.

Οι δύο τελευταίοι αιώνες είναι κρίσιμοι για τη μοίρα του συνόρου και της ετερότητας. Ο 19ος αιώνας ήταν για την περιοχή της Μέσης Ανατολής ο αιώνας του Ανατολικού Ζητήματος. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία διοικούσε άμεσα ή έμμεσα όλη τη σημερινή Εγγύς και Μέση Ανατολή, από τα Νότια Βαλκάνια έως την Συρία, την Παλαιστίνη και το σημερινό Ιράκ, ενώ η Αίγυπτος ήταν υποτελής στον Οθωμανό Σουλτάνο. Η άλλοτε κραταιά αυτοκρατορία που ως τις αρχές του 17ου αιώνα είχε τη δύναμη να απειλεί τις πρωτεύουσες της Κεντρικής Ευρώπης και να συνάπτει συμφωνίες ως ίση προς ίση με βασιλεία όπως της Γαλλίας, βρισκόταν σε παρακμή. Πολιτικές και κοινωνικές αγκυλώσεις, οικονομική δυσπραγία, αδυναμία να ανταποκριθεί στις απανωτές τεχνολογικές επαναστάσεις και τις ανακαλύψεις των νέων Κόσμων την είχαν καταστήσει έρμαιο του ανταγωνισμού των Μεγάλων Δυνάμεων, της Βρετανίας, της Γαλλίας, της Ρωσίας, της Αυστρο-Ουγγαρίας και αργότερα της Γερμανίας. Παράλληλα, ο άνεμος αυτών των ανταγωνισμών φούντωνε την πυρκαγιά των βαλκανικών εθνικισμών. Στη Μέση Ανατολή οι παραδοσιακές ελίτ έχονταν για πρώτη φορά σε επαφή με τον δυτικό, προτεστάντη, καθολικό ή ρωσορθόδοξο έμπορο, πρόξενο, ιεραπόστολο και κυρίως δάσκαλο. Οι χριστιανοί αλλά και

οι μουσουλμάνοι άραβες πρόκριτοι έστελναν τους ευγενείς γόνους τους στα δυτικά σχολεία, όπου μάθαιναν για τον Ρουσσώ, τον Καντ, τον Ουγκώ, την Αμερικανική και τη Γαλλική Επανάσταση. Αναρωτιόνταν για πρώτη φορά για τη σχέση του Ισλάμ με τη Δύση και τη θέση αδυναμίας του απέναντι σε αυτήν μετά αιώνες δόξας και υπεροχής.

Το Ανατολικό Ζήτημα θα «λυθεί» από τον Μεγάλο Πόλεμο και οι Μεγάλες Δυνάμεις θα χωρίσουν με τις συνθήκες του Παρισιού τη Μέση Ανατολή σε ζώνες επιρροής, σε Εντολές όπως θα ονομαστούν, προκειμένου, όπως ισχυρίζονταν, να προετοιμάσουν τις περιοχές αυτές για την ανεξαρτησία και τη συγκρότηση σύγχρονων κρατών. Τελικά οι Βρετανοί και οι Γάλλοι είχαν δώσει σε όλα τα μέρη αλληλοσυγκρουόμενες και αλληλοαναιρούμενες υποσχέσεις. Οι Άραβες θα ακολουθήσουν τους Βρετανούς και τον Λώρενς της Αραβίας εναντίον των Οθωμανών αλλά θα αποχωρήσουν από τη Δαμασκό ταπεινωμένοι από τους Γάλλους με το όνειρο για ένα μεγάλο παναραβικό κράτος χαμένο για πάντα. Οι Σιωνιστές, το εβραϊκό εθνικό κίνημα που είχε εν τω μεταξύ γεννηθεί στην Ευρώπη, θα λάβει την υπόσχεση για Εβραϊκή Εθνική Εστία στην Παλαιστίνη και θα παλέψει να την μετατρέψει σε εβραϊκό κράτος απέναντι στο αίτημα των Παλαιστινίων για αυτοδιάθεση. Η σπορά της σύγκρουσης ήταν ήδη εκεί.

Οι συγκρούσεις θα συνεχιστούν με τους διαδοχικούς αραβοϊσραηλινούς πολέμους το 1948, το 1967 και το 1973 και τους πολέμους στον Λίβανο από το 1982 έως το 2006. Η Αγγλία και η Γαλλία θα αντικατασταθούν μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο από τις ΗΠΑ και τη Σοβιετική Ένωση που μετέφεραν τον ψυχροπολεμικό ανταγωνισμό στη Μέση Ανατολή. Στη μεταψυχροπολεμική εποχή η «μοναχική» υπερδύναμη θα εισβάλει κυριολεκτικά στη Μέση Ανατολή, όχι πια δια αντιπροσώπων όπως στον Ψυχρό Πόλεμο αλλά επιβάλλοντας τη θέλησή της με ωμή βία. Αυτή θα είναι η κορύφωση της δυτικής επιρροής/επιβολής. Το Ανατολικό Ζήτημα της Ευρώπης θα μετατραπεί σε «Δυτικό Ζήτημα» για τη Μέση Ανατολή. Τα ερωτήματα του Δυτικού Ζητήματος που τίθενται μεταξύ των Αράβων είναι γιατί είμαστε τόσο αδύναμοι απέναντι στη Δύση; Πρέπει το Ισλάμ να είναι η βάση του κράτους και της κοινωνικής οργάνωσης; Ποιες είναι οι ηγεσίες μας και ποιο το χρέος τους;

Η πόλη Ζεύγμα καταστράφηκε από εισβολείς το 256 μ.Χ. Το σημερινό «ζεύγμα» Δύσης και Ανατολής θα είναι φρούριο και γέφυρα ή που τελικά θα συναντηθούμε για να λυθεί το «Δυτικό Ζήτημα»;

Σωτήρης Ρούσσος
Αναπληρωτής Καθηγητής (Μέση Ανατολή & Ευρασία)
Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης & Διεθνών Σχέσεων
στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Το κολιέ της Ελένης

της *Carole Fréchette*

Μετάφραση
ΜΑΡΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Σκηνοθεσία
ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ

Συνεργάτης σκηνοθέτης
ΑΛΚΥΩΝΗ ΒΑΛΣΑΡΗ

Κοστούμια
ΝΤΟΡΑ ΛΕΛΟΥΔΑ

Κίνηση
ΖΩΗ ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ

Βίντεο Τέχνη
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΣΤΡΑΠΑΤΣΑΚΗ

Φωτισμοί
ΝΙΚΟΣ ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μοντάζ & ειδικά εφφέ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο σκηνικός χώρος βασίζεται σε
μια ιδέα της **ΝΤΟΡΑΣ ΛΕΛΟΥΔΑ**

Λήψη βίντεο **ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ**

της Ελένης

Πρωταγωνιστούν οι ηθοποιοί
με σειρά εμφάνισης

Ναμπίλ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΟΚΚΟΣ

Ελέν
ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ

Σάρα
ΑΝΑΤΟΛΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Η παράσταση παίζεται
χωρίς διάλειμμα
Διάρκεια παράστασης 1.10'

Σχέδια κοστούμιών της *Ντόρας Λελοῦδα*

Φωτογραφίες από τις πρόβες

...Επιβάλλεται προφανώς μια εξήγηση γι' αυτή την πληθώρα ονομάτων αλλά και εκφράσεων που χρησιμοποιώ από την αρχή τούτης της διήγησης για να περιγράψω τη χώρα των προγόνων μου. Επειδή η γεωγραφία μας άλλαζε συνεχώς, κατέφυγα συχνά σε τεχνάσματα – «το Όρος», «η Παλιά Πατρίδα» κτλ. – για να αποφύγω κάποια ονομασία που, στην εποχή των προγόνων μου, θα ήταν αναχρονιστική ή κάποια άλλη που, στις μέρες μας, θα αποτελούσε πηγή σύγχυσης και έντονων πικρών διαξιφισμών.

Αν το τουρκικό κράτος, έτσι όπως το γνωρίζουμε σήμερα, γεννήθηκε μετά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο από τα ερείπια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, τούτη η αυτοκρατορία ονομαζόταν κοινώς «Τουρκία» εδώ και πολλά χρόνια. Όταν ο Μπότρος, για παράδειγμα, στο πέρασμά του από Έλις Αϊλαντ χρειάστηκε να υπο-

δείξει τη χώρα της καταγωγής του, σημείωσε «Τουρκία». Στη συνέχεια, στη στήλη «Φυλή ή λαός», σημείωσε «Σύρος». Αντίθετα, στην αίτηση που απηύθυνε στις αρχές σχετικά με το σχολείο, παρουσιάστηκε ως «Οθωμανός του Λιβάνου από το χωριό Μάσραχ». Στην Κούβα, ο αδελφός του Ζιμπραήλ ήταν ο πρόεδρος-ιδρυτής ενός πολιτιστικού συλλόγου με την ονομασία «Η Συριακή Πρόοδος», αλλά στα γράμματά του αποκαλούσε τους συμπατριώτες του «γιους Αράβων» και εξέφραζε τη νοσταλγία του για τη «μυρωδιά της πατρίδας» και για «τον ζωογόνο αέρα του Λιβάνου»...

Στο πνεύμα των παππούδων μου, για κάθε διαφορετική όψη της ταυτότητάς τους υπήρχε κι ένα ξεχωριστό «κουτάκι»: το κράτος τους ήταν «η Τουρκία», η γλώσσα τους τα αραβικά, η επαρχία τους η Συρία και η πατρίδα τους το Όρος Λίβανος. Και είχαν, εννοείται, επιπλέον τις διαφορετικές θρησκείες τους που σίγουρα βάραιναν στη ζωή τους περισσότερο απ' όλα τ' άλλα. Αυτές οι θρησκευτικές κοινότητες δεν ζούσαν αρμονικά, όπως το μαρτυρούν οι πολλαπλές σφαγές που ανέφερα ήδη. Υπήρχε ωστόσο κάποια ρευστότητα στις ονομασίες όπως και στα σύνορα που χάθηκε με την άνοδο του εθνικισμού.

Μόλις εκατό χρόνια πριν, οι χριστιανοί του Λιβάνου, αποκαλούνταν Σύροι, οι Σύροι γύρευαν ένα βασιλιά από τη Μέκκα, οι Εβραίοι των Αγίων Τόπων δήλωναν Παλαιστίνι-οι... και ο Μπότρος, ο παππούς μου, υποστήριζε ότι ήταν Οθωμανός πολίτης. Ούτε ένα από κράτη της σημερινής Εγγύς Ανατολής δεν υπήρχε ακόμη και το όνομα μάλιστα αυτής της περιοχής δεν είχε ακόμα βρεθεί – έλεγαν γενικά *Η Τουρκία της Ασίας*...

Από τότε, πολλοί άνθρωποι έχουν δώσει τη ζωή τους για πατρίδες δήθεν αιώνιες, πολλοί άλλοι θα τη δώσουν αύριο.

Αμίν Μασλούφ

Το χρονικό μας οικογένειας

«...Οι δύο βαθύτερες ανθρώπινες εμπειρίες, που χαρίζουν και τη μεγαλύτερη ικανοποίηση, είναι η δημιουργία και η ανάληψη ευθυνών. Κάθε κοινωνία, καπιταλιστική ή σογικεντρική, γραφειοκρατική ή σοσιαλιστική, που αρνείται στα άτομα αυτές τις δυο σημαντικότερες ανθρώπινες απολαύσεις, αργά ή γρήγορα θα μας μετατρέψει σε σακάτηδες». (Α. Δ. Γκρόντον)

Άμος Οζ

Τοποθετήσεις

Το Ισραήλ, η Παλαιστίνη και η ειρήνη

...Η ταυτότητα του καθενός είναι σύνθετη, μοναδική, αναντικατάστατη, δεν συγχέεται με την ταυτότητα του άλλου. Επιμένω σε αυτό το σημείο, επειδή υπάρχει ο εξαιρετικά διαδεδομένος και ολέθριος κατ' εμέ τρόπος σκέψης, σύμφωνα με τον οποίο για να δηλώσεις την ταυτότητά σου, αρκεί να πεις «είμαι Άραβας», «είμαι Γάλλος», «είμαι μαύρος», «είμαι Σέρβος», «είμαι μουσουλμάνος», «είμαι εβραίος». Όποιος παρατάσει, όπως το έκανα εγώ, τις πολλαπλές υπαγωγές του, κατηγορείται αμέσως πως θέλει να «διαλύσει» την ταυτότητά του σ' ένα άμορφο συνονθύλευμα όπου όλα τα χρώματα σβήνουν. Κι όμως, το αντίθετο θέλω να πω. Όχι πως όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι, μα πως ο καθένας είναι διαφορετικός. Ένας Σέρβος είναι αναμφίβολα διαφορετικός από έναν Κροάτη, αλλά κάθε Σέρβος είναι διαφορετικός και από όλους τους άλλους Σέρβους, και κάθε Κροάτης διαφορετικός από όλους τους άλλους Κροάτες. Κι αν πράγματι ένας Λιβανέζος χριστιανός είναι διαφορετικός από ένα Λιβανέζο μουσουλμάνο, δεν ξέρω ούτε δύο χριστιανούς ή δύο μουσουλμάνους Λιβανέζους που να είναι ίδιοι, όπως και στον κόσμο δεν υπάρχουν δύο ίδιοι Γάλλοι, δύο ίδιοι Αφρικανοί, δύο Άραβες ή δύο εβραίοι. Κανείς δεν μπορεί να πάρει τη θέση του άλλου και πολύ συχνά, στην ίδια ιρλανδέζικη, ρουαντέζικη, λιβανέζικη, αλγερινική ή βοσνιακή οικογένεια απαντάμε δύο αδελφία που, ενώ έχουν ζήσει στο ίδιο περιβάλλον, έχουν διαφορές, ασημαντές εκ πρώτης όψεως, οι οποίες όμως σε ζητήματα πολιτικής, θρησκείας ή ακόμη και καθημερινής ζωής θα τους κάνουν να αντιδράσουν

ολότελα διαφορετικά: ο ένας μπορεί να γίνει δολοφόνος εκεί που ο άλλος θα είναι ένας άνθρωπος του διαλόγου και της συμφιλίωσης.

Λίγοι είναι αυτοί που θα αμφισβητήσουν ρητά όσα είπα. Όλοι όμως συμπεριφερόμαστε σαν να μην ήταν έτσι τα πράγματα. Για ευκολία, ορίζουμε τους πιο διαφορετικούς ανθρώπους με το ίδιο ουσιαστικό, για ευκολία επίσης τους αποδίδουμε εγκλήματα, συλλογικές πράξεις, συλλογικές απόψεις – «οι Σέρβοι έσφαξαν...», «οι Εγγλέζοι λεηλάτησαν...», «οι Άραβες αρνούνται...». Εκφέρομε κρίσεις ελαφρά τη καρδία για τον έναν ή τον άλλο λαό που είναι τάχατες «εργατικοί», «επιδέξιοι», «τεμπέληδες», «καχύποπτοι», «ύπουλοι», «περήφανοι» ή «πεισματάρηδες»: καμιά φορά, οι κρίσεις μας καταλήγουν σε αιματοχυσίες.

Ξέρω πως δεν είναι ρεαλιστικό να περιμένω από όλους τους σημερινούς ανθρώπους να αλλάξουν από τη μια μέρα στην άλλη τις εκφραστικές τους συνήθειες. Μου φαίνεται όμως σημαντικό να συνειδητοποιήσει ο καθένας μας το γεγονός πως παρόμοιες εκφράσεις δεν είναι αθώες, πως συμβάλλουν στη διαιώνιση των προκαταλήψεων, πως αποδείχθηκαν διεστραμμένες και δολοφονικές καθ' όλη τη διάρκεια της Ιστορίας.

Γιατί είναι το βλέμμα μας που φυλακίζει συχνά τους άλλους στις στενές του υπαγωγές, και είναι πάλι το βλέμμα μας που μπορεί να τους απελευθερώσει.

Αρίν Μασαούφ
Οι φονικές ταυτότητες

...Θεωρώ κακό κι ανεπαρκές σύστημα το κράτος-έθνους. Πιστεύω ότι πάνω σ' αυτόν τον χτυπημένο απ' τη φτώχεια, υπερπλήρη κι εν αποσυνθέσει πλανήτη μας, θα έπρεπε να υπάρχουν εκατοντάδες πολιτισμοί, χιλιάδες παραδόσεις, εκατομμύρια περιφερειακές και τοπικές κοινότητες, όχι όμως κράτη-έθνη. Τώρα, κυρίως, που σε ορισμένες περιοχές του κόσμου η εθνική αυτοδιάθεση έχει εκφυλιστεί καταρρέοντας μέσα σε αιματοκύλισμα κι απειλώντας να απομονώσει τον καθένα από μας, θα έπρεπε να υπάρξει ένα εναλλακτικό όραμα. Θα έπρεπε να βρεθούν τρόποι εκπλήρωσης των διαφόρων δικαιωματικών πόθων για εθνική ταυτότητα και αυτοπροσδιορισμό, στο πλαίσιο μιας κοινοπολιτείας που θα περιλαμβάνει όλη την οικουμένη. Θα έπρεπε να χτίζουμε τώρα έναν πολυφωνικό κόσμο κι όχι μια κακοφωνία μεμονωμένων εγωκεντρικών κρατών-εθνών. Η ανθρώπινη μοίρα μας, η μοναξιά μας πάνω σ' έναν εύθραυστο πλανήτη, μετέωρο μεσ' την ψυχρή κοσμική σιωπή, οι αναπόφευκτες τραγικές ειρωνείες της ζωής και η αδυσώπητη παρουσία του θανάτου, θα 'πρεπε όλα αυτά να ξυπνήσουν επιτέλους ένα αίσθημα αλληλεγγύης, που να παραμερίσει τη βοή και την αντίρα των διαφορών μας. Ο σηματοφόρος πατριωτισμός πρέπει να δώσει τη θέση του σ' έναν πατριωτισμό για τον άνθρωπο, για τη γη, σ' έναν πατριωτισμό για τα δάση, το νερό, τον αέρα, το φως, σε δημιουργικές σχέσεις με την ίδια τη Δημιουργία.

Άμος Οζ
Τοποθετήσεις
Το Ισραήλ, η Παλαιστίνη και η ειρήνη

CAROLE FRECHETTE

Το κομμάτι της Ελένης

Μετάφραση Μαρία Ευσταθιάδη

Τα πρόσωπα:

- Ελέν
- Ναμπίλ, ο ταξιτζής
- Ο εργοδηγός
- Η γυναίκα
- Ο άντρας
- Ο πλανόδιος

CAROLE FRECHETTE

Το κολιέ της Ελένης

Σε μια ζεστή και χαοτική πόλη. Στη γωνία ενός δρόμου, σε μια πολύβουη κεντρική διασταύρωση. Πανδαιμόνιο από συνεχή κορναρίσματα.

Ναμπίλ: Ταξί, μαντάμ;

Ελέν: Με συγχωρείτε, μήπως είδατε...;

Ναμπίλ: Ταξί, μαντάμ;

Ελέν: Ένα μικρό μαργαριταρένιο κολιέ. Κάπου εδώ πρέπει να 'πεσε.

Ναμπίλ: Εδώ, μαντάμ;

Ελέν: Δεν είναι συνηθισμένο μαργαριταρένιο κολιέ. Θέλω να πω, οι πέρλες δεν είναι περασμένες η μια δίπλα στην άλλη. Είναι περασμένες εδώ κι εκεί σε μια αόρατη κλωστή. Δεν ξέρω αν καταλαβαίνετε. *(Παύση. Ο Ναμπίλ δεν αντιδρά)* Έχει πολλές σφιχές κλωστή, αλλά οι πέρλες δεν κάθονται πάνω στο λαιμό, είναι σαν, εεε... σαν να προεξέχουν. Πώς να σας εξηγήσω. Είναι στερεωμένες με μικροσκοπικούς κόμπους, αλλά επειδή δεν φαίνεται η κλωστή, είναι σαν να αιωρούνται. Καταλαβαίνετε; Σαν να πλέουν γύρω από το λαιμό. Λέω, μήπως το πήρε το μάτι σας; *(Ο Ναμπίλ δεν αντιδρά)*. Είχα σταματήσει πριν από λίγο εδώ, ακριβώς εδώ, στη γωνία. Και ήσασταν στην ίδια θέση που είσαστε τώρα. Με ρωτήσατε αν θέλω ταξί.

Ναμπίλ: Ταξί, μαντάμ;

Ελέν: Περίμενα αρκετή ώρα, προτού διασχίσω το δρόμο. Θυμάμαι, σκούπισα το λαιμό μου. Κάνει τόσο ζεστή, πήρα ένα χαρτομάντιλο και σκούπισα τον ιδρώτα... κάπως έτσι, και σκέφτομαι μήπως εκείνη τη στιγμή... *(Παύση. Ο Ναμπίλ δεν αντιδρά)* Αλλά μπορεί και να 'ταν πιο πριν. Το φοράω συνέχεια, ακόμη και τη νύχτα. Ωστόσο, δεν είναι κολιέ που δεν το βγάζει κανείς τη νύχτα, όπως μια χρυσή, μια ασημένια αλυσίδα, όχι, αλλά εγώ... Είναι τόσο ελαφρύ, που το ξεχνάς. Μπορεί να γλίστρησε οποιαδήποτε στιγμή. Περνώντας πριν μπροστά από μια βιτρίνα, καϊτάχτηκα και είδα πως δεν το είχα. Έβαλα μια φωνή: το κολιέ μου! Μήπως το μαζέψατε εσείς από κάτω; Μήπως είδατε να το μαζεύει κανείς; Σας παρακαλώ.

Ναμπίλ: Παρακαλώ, μαντάμ, ταξί;

(Παύση)

Ελέν: Όχι! Μμμ... Ναι. Ναι, γιατί όχι.

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν: Προς τα εκεί. Ευθεία.

Ναμπίλ: Γιάλλα, γιάλλα! [πλάμ]

Ελέν: Μπαίνω στο ταξί. Μια παμπάλαιη κόκκινη Μερσεντές που η μια πίσω πόρτα της είναι κίτρινη κι η άλλη χακί... Φεύγουμε μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης. Φωνάζω: προσέξτε! Ένα τεράστιο φορτηγό μάς μπαίνει σφήνα χωρίς να υπολογίζει τίποτα. Φωνάζω: είναι τρελός! Φωνάζω: τα παράθυρα. Αν μπορείτε, σας παρακαλώ, κλείστε τα παράθυρα. Λέει χαμογελώντας: παρακαλώ, μαντάμ; Προσπαθώ με νοήματα. Τελικά καταλαβαίνει. Τα κλείνει όλα. *(Ο Θόρυβος της κυκλοφορίας σταματάει)* Προχωράμε. Κοιτάζω τη θάλασσα, πίσω από τα κτίρια, τις αφίσες, τα αυτοκίνητα, τα ηλεκτρικά καλώδια. Τη θάλασσα. Έχω το νου μου στο δρόμο. Κάθε τόσο φωνάζω: προσέξτε! Του φαίνεται αστείο και χαχανίζει. Κλείνω τα μάτια. Μου ξανάρχονται όλα τα μέρη που επισκέφθηκα από τότε που έφτασα. Είναι πάρα πολλά. Ούτε που θυμάμαι πια με τι σειρά τα είδα. Σίγουρα κάποια μου διαφεύγουν. Έχω περπατήσει τόσο πολύ. Σκέφτομαι το κολιέ μου. Ένα άσπρο συννεφάκι γύρω απ' το λαιμό μου. Λεπτεπίλεπτο. Όλος ο κόσμος το πρόσεχε. Ακόμα κι εκείνος ο άντρας που τον ρώτησα από πού να πάω. Χαμογέλασε. Είπε: τι ωραίο που είναι το κολιέ σας, μαντάμ.

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν: Ευθεία, μπροστά. Στην πόλη.

Ναμπίλ: Ανατολικά, μαντάμ, ή δυτικά;

Ελέν: Στο κέντρο. Προς τα κει.

Ναμπίλ: Γιάλλα!

Ελέν: Κοιτάζω τη θάλασσα. Το γαλάζιο της χρώμα, που το ονειρεύομαι όσο είμαι στην χώρα μου, χιλιάδες χιλιόμετρα από δω. Αγγίζω το λαιμό μου. Μου 'ρχεται να βάλω τα κλάματα. Καταφέρνω να συγκρατηθώ. Πλησιάζουμε. Μπαίνουμε σ' έναν τεράστιο κόμβο, και τα πάντα ακινητοποιούνται. Προσπαθώ να δω τι συμβαίνει. Ένα απέραντο μπιτιλιάρισμα. Ανοίγει το ραδιόφωνο. *(Ακούγεται ρυθμική αραβική μουσική)* Κουνάει το κεφάλι, τους ώμους και τα μπράτσα στο ρυθμό του τραγουδιού. Τραγουδάει. Κλείνω τα μάτια. Μετρώ τις μέρες που είμαι εδώ. Οχτώ; Εννιά; Τι μέρα έχουμε σήμερα; Δευτέρα ή Τρίτη; Μάλλον Δευτέρα. Πότε είδα τελευταία φορά το κολιέ μου; Μέχρι πότε το ένιωθα στο λαιμό μου; Εκείνος που ρώτησα όταν χάθηκα, το άγγιξε με τα δάχτυλά του. Πού έγινε αυτό; Σε ποια συνοικία; Ιδέα δεν έχω. Τι μέρα ήταν; Σάββατο; Παρασκευή; Είναι ακόμη όλα μπλοκαρισμένα. Αυτοκίνητα ως εκεί που φτάνει το μάτι. Κάνει ζέστη. Αν ανοίξω το παράθυρο, είναι κόλαση, κορνάρουν συνέχεια από παντού. *(Για λίγο ακούγεται μόνο η μουσική απ' το ραδιόφωνο)* Πόσα τραγούδια έχει παίξει από την ώρα που σταματήσαμε; Τέσσερα, πέντε, έξι, δέκα; Έχω την αίσθηση πως είναι μόνο ένα, σαν να επαναλαμβάνεται το ίδιο και το ίδιο, συνέχεια. *(Παύση)* Ένα φευγαλέο κολιέ. Έτσι το είπε ο πωλητής. Έβαλα τα γέλια. Φευγαλέο. Δεν λέγεται για ένα κολιέ. Πώς του ήρθε αυτή η λέξη; Α, σαν κάτι να κινείται. Ξεκολλήσαμε.

(Η μουσική δυναμώνει)

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν: Στο κέντρο!

Ναμπίλ: Κέντρο εδώ, μαντάμ.

Ελέν: Ψάχνω ένα εργοτάξιο. Κολόνες και μπετόν. Σαν σκελετός κτιρίου. Με γερανούς. Καταλαβαίνετε, γερανούς; Μηχανές με μακρύ λαιμό και...

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν: Κομπρεσέρ και... *(Χάνοντας την ψυχραιμία της)* Σας παρακαλώ, κλείστε τη μουσική.

Ναμπίλ: Παρακαλώ, μαντάμ;

Ελέν: Τη μουσική, σας παρακαλώ! Τη μουσική, τη μουσική! *(Κάνει νοήματα. Ο Ναμπίλ καταλαβαίνει. Κλείνει το ραδιόφωνο)* Αχ, ωραία. Εργοτάξιο είναι εκεί που χτίζουν κάτι, καταλαβαίνετε; Μια οικοδομή. Σταθείτε, νομίζω πως είναι από κει. *(Κάνει νοήματα)* Από κει, από κει. Αριστερά. Ας σημειώσω. Προσέξτε! Μην το κάνετε αυτό, ν' αλλάζετε έτσι λαρίδα χωρίς να βγάλετε φλας, θα σκοτωθούμε. Δεν έχετε φλας;

Ναμπίλ: Παρακαλώ, μαντάμ;

Ελέν: Φλας! Καλά, αφήστε. Από κει. Στο μεγάλο δρόμο, δεξιά. Ααλ γιαμίν. Σιγά. Τώρα ευθεία. Εκεί! Νομίζω πως είναι εκεί. Μα, πότε πρόλαβε κι άλλαξε. Προστέθηκε ένας όροφος. Έτσι μου φαίνεται. Σταματήστε. Σταματήστε! Στοπ!

Ναμπίλ: Στοπ, μαντάμ;

Ελέν: Ναι, εδώ. Να περιμένετε. Καταλάβετε; Να με περιμένετε!

Ναμπίλ: Εδώ, μαντάμ;

Ελέν: Ναι, εδώ. *(Εκκωφαντικός θόρυβος από κομπρεσέρ. Η Ελέν πλησιάζει κάποιον που δουλεύει στο εργοτάξιο. Έναν εργοδηγό. Της έχει γυρισμένη την πλάτη. Τον χτυπάει στον ώμο. Φωνάζει)* Κύριε, κύριε, σας παρακαλώ. Κύριε, μήπως είδατε, ένα μικρό κολιέ;

Ο εργοδηγός: Ορίστε;

Ελέν: Μήπως είδατε, ένα μικρό κολιέ; Άσπρες πέρλες περασμένες σε μια αόρατη κλωστή. Όχι σαν τα κοινά μαργαριταρένια κολιέ. Θέλω να πω... οι πέρλες είναι σκόρπιες πάνω στην κλωστή και...

Ο εργοδηγός: Τι;

Ελέν: Ήρθα εδώ χτες. Χτες πρέπει να ήταν. Δεν υπήρχε ψυχή. Ούτε ένας εργάτης. Περπάτησα στις πλάκες του μπετόν και κάθισα εκεί, στη μέση. Έκανε ζέστη και, καθώς σκούπιζα το λαιμό μου, ίσως...

Ο εργοδηγός: Κοιτάzte γύρω σας, μαντάμ. Τι βλέπετε;

Ελέν: Ήμουν ακριβώς σ' αυτό το σημείο, εδώ μες στη μέση, κάθισα πολλή ώρα και προσπαθούσα να φανταστώ...

Ο εργοδηγός: Εδώ έχει πλάκες μπετόν, έχει σιδηροδοκούς, εργάτες που περπατούν με τις γαλάτσες τους πάνω στις πλάκες, έχει τσιμέντο που χύνεται μέσα σε τεράστιους αγωγούς και κομπρεσέρ που σπάνε το οδόστρωμα. Εδώ, μαντάμ, είναι εργοτάξιο.

Ελέν: Το ξέρω, αλλά...

Ο εργοδηγός: Ελάτε. Ελάτε από δω.

(Την παίρνει παράμερα, μακριά από το κομπρεσέρ. Ο θόρυβος σχεδόν εξαφανίζεται)

Ελέν: Κάθισα πολλή ώρα εκεί στη μέση, πάνω στην τσιμεντένια πλάκα. Προσπάθησα να φανταστώ τι υπήρχε πριν εδώ. Το πέτρινο σπίτι, τα δέντρα ολόγυρα, τα λουλούδια στα παράθυρα, τους ανθρώπους μέσα.

Ο εργοδηγός: Ακούστε. Χρόνια τώρα γκρεμίζω και ξαναχτίζω, εδώ, στο κέντρο, και βλέπω συστηματικά ανθρώπους σαν κι εσάς που έρχονται και ψάχνουν κάτι που έχασαν. Ένα κασελάκι με λεφτά, μια φωτογραφία, ένα αγαλματάκι, κάποιο παλιό βιβλίο, ένα κολιέ. Έρχονται και κοιτάζουν τις μπουλντόζες και κατεβαίνουν στο σκάμμα, σκαλίζουν μες στο χώμα, και μάλιστα πολλές φορές, αφού έχουμε ρίξει το μπετόν, ξανάρχονται, περπατούν πάνω στην πλάκα, κοιτάζουν παντού...

Ελέν: Όχι, όχι δεν καταλαβαίνετε, εγώ ήρθα πρώτη φορά χτες ή προχτές, και...

Ο εργοδηγός: Έρχονται εδώ και κλαίει για το παρελθόν τους, για τα πράγματα που έχασαν, κι εγώ τους λέω: φύγετε! Τα πράγματά σας έχουν αλεστεί, έγιναν σκόνη και η σκόνη ανακατεύτηκε με το χώμα και το τσιμέντο. Τα παλιά σας πράγματα είναι μέσα στις πλάκες των καινούριων σπιτιών. Πολύ καλύτερα έτσι.

Ελέν: Κάνετε λάθος, δεν έμεινα ποτέ εδώ...

Ο εργοδηγός: Ναι, ναι ξέρω, δεν μένατε ποτέ εδώ, ούτε καν γεννηθήκατε εδώ, αλλά η θεία σας ή η γιαγιά σας, που όμως δεν τη γνωρίσατε ποτέ, ζούσε εδώ, και είχε ένα κολιέ, κι εσείς ήρθατε για προσκύνημα, να ξαναβρείτε το χαμένο κόσμημα. Την έμαθα απέξω την ιστορία.

Ελέν: Όχι, δεν είν' έτσι.

Ο εργοδηγός: Κι εγώ έχασα το σπίτι μου. Έπεσε μια βόμβα τη νύχτα. Ήμασταν όλοι στο καταφύγιο. Όταν ξανανεβήκαμε, δεν είχε μείνει τίποτα, ούτε ένα κομμάτι τοίχος. Νά τι είναι ένα σπίτι, είπα στα παιδιά. Ένας σωρός τούβλα, ξύλα και τσιμέντο. Ό,τι σου ανήκει μπορεί να σπάσει, να κομματιαστεί, να γίνει σκόνη. Θέλησαν να σκάψουν στα ερείπια να βρουν τα παιχνίδια τους, και τους είπα: όχι, κατεδαφίζουμε τα πάντα και ξαναχτίζουμε.

Ελέν: Ακούστε, ούτε εγώ έμεινα ποτέ εδώ, ούτε η θεία μου, ούτε η γιαγιά μου, ίσως δεν εξηγήθηκα σωστά. Το σπίτι μου δεν ανατινάχτηκε ποτέ. Για πρώτη φορά ήρθα εδώ χτες ή προχτές. Και αναρωτιόμουν μήπως είδατε πάνω σε κάποια απ' τις πλάκες, φτάνοντας εδώ σήμερα το πρωί... Ξέρω πως είν' ελάχιστες οι πιθανότητες να το παρατηρήσατε, αλλά ποτέ δεν ξέρει κανείς.

Ο εργοδηγός: Θέλετε, λοιπόν, ένα κολιέ; Πάτε κατά κει, στρίψτε στη διασταύρωση, δεξιά. Θα βρείτε το μαγαζί του Γιούσσεφ, ενός ξαδέλφου μου. Πουλδάει κοσμήματα, χρυσά, ασημένια. Ό,τι επιθυμείτε. Πρώτης ποιότητας.

Ελέν: Δεν θέλω ένα κολιέ πρώτης ποιότητας. Θέλω το κολιέ μου με τις πλαστικές πέρλες που είναι περασμένες σε μια αόρατη κλωστή.

Ο εργοδηγός: Πλαστικές πέρλες;

Ελέν: Ένα φευγαλέο κολιέ. Έτσι το είπε ο πωλητής. Ξέρω, πρόκειται για γελοία λέξη, αλλά...

Ο εργοδηγός: Δηλαδή ψάχνετε ένα πλαστικό κολιέ;

Ελέν: Στην αρχή είπα: όχι, όχι, δεν θέλω να το δοκιμάσω, είν' ακριβό. Αλλά εκείνος επέμεινε. Στάθηκε πίσω μου και μου το πέρασε γύρω απ' το λαιμό. Είπε: κοπάξτε, είναι για σας. Αυτό το κολιέ, μαντάμ, είστε εσείς.

Ο εργοδηγός: Τι ήρθατε να κάνετε εδώ πέρα;

Ελέν: Σας είπα. Ήρθα να ψάξω το...

Ο εργοδηγός: Εννοώ εδώ, σ' αυτό τον τόπο.

Ελέν: Εεε... να... ήρθα για...

Ο εργοδηγός: Θα σας πω εγώ γιατί ήρθατε. Για να κλάψετε για το παρελθόν, για τα γκρεμισμένα σπίτια και για τα ξαναχτισμένα σπίτια.

Ελέν: Όχι, καθόλου. Γιατί το λέτε αυτό;

Ο εργοδηγός: Είναι περιττό, δεν έχει νόημα, μαντάμ. Γυρίστε πίσω.

(Κατευθύνεται προς το εργοτάξιο. Ο θόρυβος του κομπρεσέρ ξαναρχίζει)

Ελέν *(φωνάζοντας):* Δεν είν' αλήθεια. Δεν ήρθα γι' αυτό. Ήρθα για...

Ο εργοδηγός *(φωνάζοντας):* Γυρίστε πίσω, στο σπίτι σας που είναι ακόμα όρθιο, στη χώρα σας που έχει όλα της τα κομμάτια.

Ελέν *(φωνάζοντας):* Εγώ, όμως...

Ο εργοδηγός *(φωνάζοντας):* Αφήστε με να δουλέψω. Φύγετε!

(Η Ελέν πριν γυρίσει πίσω στο ταξί, μένει για λίγο μες στο θόρυβο του κομπρεσέρ)

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν *(στον Ναμπίλ):* Είπε: στη χώρα σας που έχει όλα της τα κομμάτια. Αλλά εμένα μου λείπει ένα κομμάτι, μου λείπει ένα κομμάτι με άσπρες πέρλες περασμένες σε μια αόρατη κλωστή_ μου λείπει ένα ανάλαφρο σύννεφο γύρω απ' το λαιμό μου, μου λείπουν... τόσα πράγματα.

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν: Δεν ξέρω.

Ναμπίλ: Ανατολικά, δυτικά; Πού;

Ελέν: Με κοιτάζει. Χαμογελάει. Σκύβω το κεφάλι. Δεν λέω τίποτα. Τελικά γυρνάει προς τα μένα. Δεν βιάζεται. Καθόμαστε εκεί, σταματημένοι σ' ένα δρομάκι, τα αυτοκίνητα πρέπει να κόψουν ταχύτητα, να καβαλήσουν το πεζοδρόμιο για να μας προσπεράσουν. Οι οδηγοί κορνάρουν, μας βρίζουν καθώς περνάνε δίπλα μας. Σκαίλα του όμως εκείνου. Κι εμένα, σκαίλα μου. Πού πάμε, μαντάμ; Δεν ξέρω. Ήρθατε εδώ για να κλάψετε, μαντάμ; Στο πεζοδρόμιο, οι άνθρωποι περπατούν γρήγορα. Πηγαίνουν στο γραφείο, στο μπακάλικο, στα μαγαζιά. Από την άλλη πλευρά του δρόμου ένας γέρος, πίσω από τον πάγκο του με τις εφημερίδες, με κοιτάζει επίμονα. Γυρνάω αλλού το κεφάλι. Ήρθατε εδώ, μαντάμ, για να κλάψετε. Με θυμάμαι χαμογελαστή στο αεροδρόμιο. Πριν από πόσες μέρες; Δώδεκα; Δεκαπέντε; Ούτε που θυμάμαι. Και ο Ρενέ που δηλώνει βγαίνοντας έξω: παραέχει ωραίο καιρό για να κάτσει κανείς να συλλογιστεί την αθλιότητα του κόσμου. Τα συνέδρια πρέπει να γίνονται πάντοτε σε βροχερά μέρη. Οι πάντες γελάνε. Γελάμε. Ο γέρος με κοιτάζει επίμονα. Χαμηλώνω το βλέμμα. Κοκκινίζω. Ο πωλητής μου πέρασε το κομμάτι στο λαιμό, πλήρωσα. Βγήκα έξω. Είχε ωραίο καιρό. Περπάτησα πολύ. Αισθανόμουν ακατανίκητη. Η ομορφιά σαν ασπίδα. Εξακολουθεί να με κοιτάζει μέσα από τις εφημερίδες του. Κατεβάζω το παράθυρο, φωνάζω: τι είναι; Τι συμβαίνει; Περιμένετε να βάλω τα κλάματα; Νομίζετε πως ήρθα εδώ για να κλάψω;

Ναμπίλ: Παρακαλώ, μαντάμ;

Ελέν: Φεύγουμε. Γιάλλα!

Ναμπίλ: Πού, μαντάμ;

Ελέν: Εεε... από κει.

Ναμπίλ: Γιάλλα!

Ελέν: Διασχίζουμε κάτι στενά δρομάκια. Του λέω: από κει, από κει. Αα σιμάλ, ααλ γιαμίν αλλά δεν ξέρω καθόλου πού πηγαίνουμε. Κάθε τόσο αναγνωρίζω ένα κτίριο, μια γωνιά, τα τραπέζια έξω από ένα καφενείο όπου κάθισα να πιω καφέ. Πότε; Δεν ξέρω ακριβώς. Λέω: αα σιμάλ, ααλ γιαμίν. Ακολουθεί τις οδηγίες μου χωρίς να αντιλέγει. Μπαίνουμε σε μια συνοικία γεμάτη τρύπια σπίτια. Έχω ξανάρθει εδώ, είμαι σίγουρη. Προσπαθώ να προσανατολιστώ. Γυρνάμε γύρω γύρω ανάμεσα σε ανθρώπους, σε πάγκους με φρούτα κι αστραφτερά λαχανικά, σε τεράστια πανό με σαρικοφόρους. Φωνάζω: σταματήστε. Στοπ.

Ναμπίλ: Εδώ, μαντάμ;

Ελέν: Να με περιμένετε... Βγαίνω στο δρόμο. Δυο αγόρια που τρέχουν στο πεζοδρόμιο με σπρώχνουν καθώς προσπερνάνε. Τους φωνάζω: προσέξτε! Το ένα τους γυρνάει και με κοιτάζει. Χαμογελάει, στρίβει στη γωνία χαχανίζοντας. Περπατάω ανάμεσα σε τρύπια σπίτια, σε μουστακαλήδες, σε γυναίκες με μακριά πανωφόρια. Έχω ξαναπεράσει από δω. Είμαι σίγουρη. Αγόρασα ένα πορτοκάλι, στη γωνία, σ' αυτό το αυτοσχέδιο μαγαζί στο ισόγειο του μισογκρεμισμένου σπιτιού. Και μου φαίνεται πως το έφαγα σ' αυτόν ακριβώς το δρόμο. Σταμάτησα μπροστά σ' αυτό το κτίσμα να κοιτάξω τα λουλούδια που έχουν φυτρώσει στις ρωγμές του μπετόν. Ακούμπησα τα χέρια μου στα σημάδια που άφησαν οι σφαίρες. Δεν ξέρω γιατί το έκανα. Ήταν κάτι που με ξεπερνούσε. Έπειτα μπήκα σ' ένα σοκάκι. Να ήταν εδώ; Χώνομαι ανάμεσα σε δυο σπίτια. Δεν έχει πολύ φως. Κάτι μου θυμίζει αυτό το μέρος. Το βλέμμα μου πάει στο έδαφος. Αν είχε πέσει εδώ, θα το ποδοπά-

τησαν εκατό, χιλίες φορές, μπορεί να το βρήκαν ένα σωρό άνθρωποι, να το πουλήσαν, να το χάρισαν, να το πέταξαν, να το φόρεσαν στο λαιμό τους. Το ξέρω. Ωστόσο, κοιτάζω χάρω, στη ρίζα των τοίχων, στις μικρές σχισμές. Περνώ μέσα από κάτι σαν θολωτή πόρτα, που με βγάζει σ' ένα στενάμακρο σοκάκι, είμαι σχεδόν σίγουρη, έχω ξανασταματήσει σ' αυτό το σημείο, έχω ακουμπήσει σ' εκείνο τον τοίχο, πλάι στο παράθυρο. Προχωρώ αργά. Εμφανίζεται μια γυναίκα. Από πού ξεφύτρωσε; Δεν την είδα να 'ρχεται. *(Εμφανίζεται μια γυναίκα)* Συγγνώμη, μήπως είδατε...

Η γυναίκα *(συγχρόνως)*: Σιφίτι ταάμπε λχάμρα;

Ελέν: Λυπάμαι, δεν καταλαβαίνω.

Η γυναίκα: Μήπως είδατε μια μικρή κόκκινη μπάλα;

Ελέν: Εεε... όχι. Δε νομίζω. Μήπως όμως εσείς είδατε ένα κολιέ; Έχω την εντύπωση πως ξαναπέρασα από δω και ίσως να μου έπεσε. Είναι ένα κολιέ με άσπρες πέτρες.

Η γυναίκα: Είναι η μπάλα του γιου μου. Μια μικρή κόκκινη μπάλα, σχεδόν καινούρια. Τόση δα, όχι μεγαλύτερη. Μπορεί να κύλησε ως εδώ. Μήπως την είδατε;

Ελέν: Όχι. Όπως βλέπετε, δεν είν' εδώ, αλλιώς θα την είχαμε δει αμέσως. Μια μπάλα, και μάλιστα κόκκινη, τη διακρίνει κανείς αμέσως, ενώ το κολιέ μου... Είναι τόσο λεπτό. Φευγαλέο. Έτσι το είπε ο πωλητής.

Η γυναίκα: Τι θα πει φευγαλέο;

Ελέν: Θα πει... νομίζω ότι θα πει δυσδιάκριτο, ανάλαφρο, άπιαστο, που σιγά σιγά χάνεται. Είναι γελοίο, το ξέρω. Δεν είναι η κατάλληλη λέξη, αλλά έτσι το είπε, δεν ξέρω γιατί...

Η γυναίκα: Θέλετε να ψάξετε μαζί μου;

Ελέν: Την μπάλα του γιου σας;

Η γυναίκα: Και το κολιέ σας, αν θέλετε.

Ελέν: Δεν ξέρω αν...

Η γυναίκα: Ελάτε.

Ελέν: Με παρασύρει. Περπατάμε σ' ένα σοκάκι. Ανοίγει μια πόρτα που βγάζει σε μια αυλή. Μπαίνουμε μέσα. Κάνουμε το γύρο, ψάχνοντας με τα πόδια μας στα αγριόχορτα. Δεν έχω ξανάρθει σ' αυτή την αυλή. Βγαίνουμε σ' ένα μεγαλύτερο δρόμο. Δυο άντρες καθισμένοι σ' ένα τραπέζι καπνίζουν ναργιλέ. Κάτι τους ρωτάει. Προφανώς αν έχουν δει μια μικρή κόκκινη μπάλα και ένα κολιέ με άσπρες πέτρες. Ο ένας αρχίζει να μιλάει. Τον διακόπτει με μια κίνηση του χεριού. Μου λέει: Γιάλλα! Γιάλλα! Χωνόμαστε στη γειτονιά. Ας σιμάλ, αλ γιομίν, ας σιμάλ, αλ γιομίν. Δείχνει να ξέρει που πηγαίνει, ακολουθεί συγκεκριμένη διαδρομή. Κάθε τόσο σταματάμε, αναστατώνουμε μια πέτρα, ένα σκουπίδι, τονεκέ, σπρώχνουμε με το πόδι σωριασμένα παλιοσιδερά. Περπατάμε πιο γρήγορα. Μια γυναίκα κάτι μας φωνάζει από το παράθυρο ενός τρίτου ορόφου. Σαν να αναγνωρίζω τη λέξη Σάρα. Να τη λένε Σάρα; Της φωνάζει κι αυτή, και με μια κίνηση του χεριού μοιράζει να λέει: παράτα με. Προχωράμε ακόμα πιο γρήγορα. Στριβουμε σ' ένα αδιέξοδο, φτάνουμε μέχρι την άκρη, μπροστά μας ένα σπίτι, τρύπιο από παντού. Μπαίνουμε μέσα από ένα μεγάλο άνοιγμα στην πρόσοψη. Μου λέει: ελάτε. Δρασκελίζουμε ένα άλλο άνοιγμα σ' έναν άλλο τοίχο, βρισκόμαστε μπροστά σε μια σκάλα. Ανεβαίνουμε γρήγορα. Στο δεύτερο πάτωμα, ακούμε φωνές πίσω από κάτι πράσινες κουρτίνες που χρησιμεύουν για χώρισμα. Σαν να τσακώνονται μια μάνα με το γιο της. Φωνάζουν. Ανεβαίνουμε πιο πάνω, στο τρίτο, στο τέταρτο πάτωμα, μετά τη σκάλα στενεύει, καταλήγει σε μια μικρή πόρτα. Την ανοίγει, με τραβάει απ' το μπράτσο. Βρισκόμαστε στη στέγη. Ξαφνικά ζαλίζομαι. Πλησιάζω στην άκρη.

Η γυναίκα: Για ψάξτε μαζί μου.

Ελέν: Μπα, όχι, είναι περιττό, δεν έχω ξανάρθει εδώ.

Η γυναίκα: Κοιτάξτε κάτω. Ψάξτε καλά.

Ελέν: Μα είναι πολύ ψηλά. Πώς να το δω από δω πάνω.

Η γυναίκα: Έτσι μου λένε πάντα. Μια μπαλίτσα, πώς να τη δεις από τόσο μακριά. Αλλά εγώ σκέφτομαι: ποτέ δεν ξέρεις. Για ψάξτε μαζί μου.

(Παύση. Οι δυο γυναίκες κοιτάζουν προσεχτικά τη συνοικία που απλώνεται στα πόδια τους)

Ελέν: Πότε την έχασε την μπάλα του ο γιος σας; Σας ρωτώ, γιατί εγώ δεν ξέρω ποια στιγμή γλίστρησε το κολιέ μου. Γι' αυτό δεν ξέρω ακριβώς πού να ψάξω.

Η γυναίκα: Έφυγε απ' το σπίτι γύρω στις δέκα, με το φίλο του τον Βαλίντ. Έφυγε τρέχοντας. Του φώναξα: μήπως ξέχασες κάτι; Ξαναγύρισε. Είπε: αλήθεια, ξέχασα την μπάλα μου. Του είπα: ξέ-

χασες να φιλήσεις τη μάνα σου, αγόρι μου. Κοκκίνισε. Μου έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Έφυγε. **Ελέν:** Και τώρα την έχασε και όλος ο κόσμος του λέει: δεν είναι τίποτα, μια μικρή μπάλα, μπορείς να πάρεις μια άλλη στη θέση της, αλλά εκείνος θέλει να την ξαναβρεί. Μπορεί να νιώθει προστατευμένος, ακαταμάχητος μ' αυτή την μπάλα. Εγώ, όταν αγόρασα το κολιέ μου, το φόρεσα αμέσως και εφαιρικά ένιωσα πολύ δυνατή.

Η γυναίκα: Κοιτάξε εκεί, δεν βλέπετε μια μικροσκοπική κόκκινη κουκίδα;

Ελέν: Πού;

Η γυναίκα: Εκεί, εκεί πέρα, στο δρόμο.

Ελέν: Εεε όχι... δεν βλέπω τίποτα. Κι απ' το πρωί, ακόμα να γυρίσει ο γιος σας;

(Παύση)

Η γυναίκα: Ήταν περίπου έντεκα η ώρα όταν ήρθαν. Τους άκουσα να φωνάζουν στη σκάλα. Σάρα! Σάρα! Ήμουν στην κουζίνα, μαγείρευα φασόλια, όπως κάθε Δευτέρα. Ξαφνικά ζεστάθηκα. Έχασα την ισορροπία μου. Σπρίχθηκα στον πάγκο. Φώναζαν Σάρα, Σάρα, σαν τα πουλιά της δυστυχίας. Άνοιξα την πόρτα. Ο Αμίρ μου είπε: ο γιος σου, Σάρα. Ο γιος σου. Τρέξαμε ως εδώ, κάτω. Μου έδειξαν το σώμα ενός αγοριού γεμάτο αίματα, με το πρόσωπο ξεριζωμένο. Μαύρισαν όλα. Έπεσα. Την ώρα που συνήλθα, μου κατάβρεχαν το μέτωπο, μιλούσαν όλοι μαζί. Σάρα, Σάρα. Είναι τρομερό. Κουράγιο. Ήταν ενέδρα. Ο γιος σου περνούσε από κει. Δεν ξέρουμε ποιος πυροβόλησε. Εδώ και καιρό, η γειτονιά φαινόταν ήσυχη. Ο πόλεμος έχει σχεδόν τελειώσει. Τους έσπρωξα, είπα: δεν είν' ο γιος μου αυτός. Ναι, Σάρα, είν' ο γιος σου. Όχι, αυτό το αγόρι δεν έχει πρόσωπο. Ο γιος μου έχει πρόσωπο. Ναι, αλλά είναι τα ρούχα του. Αυτός είναι, γιά κοίταξέ τον. Όχι. Δεν είν' αυτός. Ο γιος μου έχει ένα χαμόγελο που σε κάνει να λιώνεις, κι ένα σημάδι στο δεξί μάγουλο, απόταν έπεσε και χτύπησε στα τρία του. Ο γιος μου ήταν με το φίλο του, τον Βαλίντ. Ο γιος μου κρατούσε στο χέρι μια μικρή κόκκινη μπάλα. Πού είναι η μικρή κόκκινη μπαλίτσα; Πού είναι;

(Παύση)

Ελέν: Λυπάμαι. Δεν ήξερα. Δεν είχα καταλάβει.

Η γυναίκα: Έθαψα το αγόρι χωρίς πρόσωπο, δέχτηκα συλλυπητήρια, έκλαιγαν, μ' αγκάλιαζαν. Ύστερα, όταν τέλειωσαν όλα, άρχισα να ψάχνω.

Ελέν: Μα τότε πάει καιρός από τότε που... έχασε την μπάλα του ο γιος σας.

Η γυναίκα: Ναι, πάει καιρός.

Ελέν: Και ψάχνετε ακόμα.

Η γυναίκα: Όχι κάθε μέρα. Μόνο τις Δευτέρες. Τριγυρνάω στους δρόμους, στη γειτονιά κι έπειτα ανεβαίνω εδώ πάνω για να βλέπω όλη την περιοχή.

Ελέν: Πιστεύετε πράγματι ότι...

Η γυναίκα: Δεν πιστεύω τίποτα. Έρχομαι εδώ και ψάχνω. Τις περισσότερες φορές δεν βλέπω τίποτα ιδιαίτερο, αλλά καμιά φορά διακρίνω... να, κοιτάξε εκεί...

Ελέν: Πού;

Η γυναίκα: Εκεί. Μακριά. Στην άκρη του συνοικισμού, ακριβώς πριν από την εθνική οδό. Βλέπετε κάτι κόκκινο που χοροπηδάει; Κοιτάξετε. Πλησιάζει. Έρχεται κατά δω. Τώρα φαίνεται καθαρά, είναι μπάλα, μια μπάλα που τη χτυπάει ένα χέρι, κάνει γκελ στο έδαφος και ξαναεβαίνει. Το βλέπετε το χέρι; Και στην άκρη του χεριού είναι ένα σώμα. Το σώμα ενός νεαρού δεκαεπτά χρονών. Έρχεται προς τα δω. Πρέπει να του κάνουμε νόημα. (Κάνει μεγάλα νοήματα με το χέρι) Ελάτε, κάντε του κι εσείς νόημα. (Η Ελέν διατάζει, έπειτα δειλά κάνει νόημα) Και τώρα πρέπει να του φωνάξουμε. Φωνάξετε τον μαζί μου. Σαμίρ! Σαμίρ!

(Η Ελέν διατάζει, έπειτα φωνάζει)

Ελέν: Σαμίρ! Σαμίρ!

Η γυναίκα: Σαμίρ! Σαμίρ! (Προς την Ελέν, ανήσυχη ξαφνικά) Λέτε να με αναγνωρίσει; Με τις ρυτίδες στο πρόσωπό μου και τα μάτια μου, που είναι διαφορετικά; Έχω τόσο αλλάξει. Το βλέμμα μου άλλαξε, και το δέρμα μου, και η καρδιά μου... Σαμίρ! Μα τι κάνει; Απομακρύνεται. Σαμίρ! Πού είναι; Τον βλέπετε;

Ελέν: Μαντάμ, σας παρακαλώ...

Η γυναίκα: Δεν τον βλέπω πια. (Παύση) Κάθε φορά, την ίδια πάντα στιγμή, με πιάνουν τα κλάμα-τα. Δείτε. Τρέχουν τα μάτια μου από μόνα τους. Δεν μπορώ να σταματήσω. Αν θέλετε, κλάψτε

μαζί μου για τον γιο μου... το φευγαλέο. Ή κλάψτε για το χαμένο κολιέ σας. Κοιτάξτε κάτω τη γειτονιά, και την πόλη πιο μακριά, και πείτε στον εαυτό σας ότι δεν θα το ξαναβρείτε ποτέ. Άμπανταν. Άμπανταν.

(Κοιτάζουν μαζί την πόλη. Από το megáfono του τζαμιού της συνοικίας ακούγεται μια μουσουλμανική προσευχή)

Ελέν: Επαναλαμβάνει άμπανταν, άμπανταν, άμπανταν. Ο νους μου πάει στο γιο της, στη μικρή του μπάλα, στο σβησμένο του πρόσωπο, σκέφτομαι την πρώτη μέρα που περπάτησα στο δρόμο με το κολιέ στο λαιμό μου, τον νεαρό που μου χαμογέλασε, τον κόσμο που μου ανήκε και πάλι, τη χώρα μου που έχει όλα της τα κομμάτια, σκέφτομαι όλα τα κομμάτια που μου λείπουν, την εμπιστοσύνη, την ομορφιά, το πάθος, τον έρωτα, τι άλλο; τη Σάρα που φοβάται μήπως δεν την αναγνωρίσει ο γιος της, τις ρυτίδες στο πρόσωπό της, τα τρομαγμένα μάτια της, τις μικρές πέρλες που ποδοπατήθηκαν κάπου στην πόλη, ακούω τη Σάρα να κλαίει δίπλα μου, και την προσευχή απ' τα megáfona, που ούτε καταλαβαίνω τι λέει, μάλλον κάτι σαν: ελάτε να ψάλετε πως ο Αλλάχ είναι μεγάλος_ αλλά εγώ ακούω: ελάτε να κλάψετε για το γιο της Σάρας και για το κολιέ της Ελέν, για το πρόσωπό τους, που πια δεν είναι αυτό που ήταν, για τη χαμένη χαρά τους.

Η γυναίκα: Φτάνει τώρα. Πρέπει να γυρίσουμε.

Ελέν: Με παρασύρει πάλι στις σκάλες. Στο δεύτερο πάτωμα, μητέρα και γιος δεν τσακώνονται πια. Η μητέρα τραβάει την κουρτίνα και πλησιάζει τη Σάρα. Ο γιος της έχει μείνει πίσω. Ένα αγόρι στα δεκάξι-δεκαεφτά. Του απευθύνεται, νομίζω πως αναγνωρίζει τη λέξη Βαλίντ. Βαλίντ; Εκείνος χαϊδεύει απαλά το μάγουλο της Σάρας. Κάτι της λέει, ίσως: ο γιος σου πέθανε, Σάρα. Πρέπει να το δεχτείς. Ή μήπως; τον είδες σήμερα; Σου μίλησε; Η Σάρα δεν λέει τίποτα. Κατεβαίνουμε στο δρόμο.

Η γυναίκα: Πάω από κει. Άντε γεια.

(Η γυναίκα φεύγει)

Ελέν: Περιμένετε. Θα ήθελα να σας πω...

Η γυναίκα: Να μου πείτε τι; Πως με λυπάστε; Δεν χρειάζεται. Έτσι κι αλλιώς, δεν είν' αλήθεια. Αλλά δεν πειράζει. Ούτε εγώ λυπάμαι για το κολιέ σας. Άντε γεια.

Ελέν: Φεύγει. Περπατάει γρήγορα, στρίβει στη γωνία, εξαφανίζεται. Κάθομαι χάρμα, κουλουριάζομαι, με την πλάτη στον τοίχο του τρύπικου σπιτιού. Πού βρίσκομαι; Σε ποιο δρόμο, σε ποια πόλη, σε ποια χώρα; Ούτε που ξέρω πια. Τι κάνω εδώ; Ήρθατε εδώ για να κλάψετε, μαντάμ. Μένω καθησμενιμένη στο ίδιο σημείο. Πολλή ώρα. Μια γριά περνάει δίπλα μου, έπειτα ένα κοριτσάκι που κυνηγάει τη γάτα του. Θα 'λεγε κανείς πως δεν με βλέπουν.

Ναμπίλ: Μαντάμ; Παρακαλώ, μαντάμ.

Ελέν: Τι; Τι συμβ...

Ναμπίλ: Παρακαλώ, μαντάμ.

Ελέν: Τι κάνετε εδώ; Πώς με βρήκατε;

Ναμπίλ: Ταξί, μαντάμ. Ταξί.

Ελέν: Με τραβάει. Με παίρνει απ' το χέρι. Το χέρι του είναι ζεστό, μες στο δικό μου. Παρηγορητικό. Σαν να με κρατάει ολόκληρη στη χούφτα του. Αφήνομαι να με οδηγήσει. Σφίγγω λίγο τα δάχτυλα για να πω ευχαριστώ, ευχαριστώ που έχει τόσο απαλό χέρι, ευχαριστώ που ξέρει το δρόμο. Σταματάει. Μου κάνει νόημα να περιμένω. Ξανάρχεται με δυο καφέδες, μου λέει να δοκιμάσω. Διαλέγω τον γλυκό. Πίνουμε. Τι ωραίος που είναι ο καφές στο στόμα μου. Ένα καυτό χάδι μέσα μου. Χαμογελάει. ... Πώς σας... πώς σε λένε;

Ναμπίλ: Παρακαλώ, μαντάμ.

Ελέν: Πώς σε λένε; Εμένα Ελέν.

Ναμπίλ: Αλίν, μαντάμ;

Ελέν: Όχι. Ελέν, όπως εκείνη που προκάλεσε τον πόλεμο, ξέρεις.

Ναμπίλ: Πόλεμο;

Ελέν: Πολλοί λένε πως ήταν όργανο των θεών, πως δεν έφταιγε, άλλοι πάλι λένε πως ήταν ένοχη, υπεύθυνη για πράγματα που συμβαίνουν ακόμα κι όταν δεν το 'χεις θελήσει. Η Ελένη της Τροίας, ξέρετε, ξέρεις ποια είναι;

Ναμπίλ: Εσείς, μαντάμ, Ελένη της Τροίας.

Ελέν: Όχι. Ελέν σκέτο. Ελέν του Βορρά. Μια Ελέν που δεν προκάλεσε ποτέ πόλεμο. Μια Ελέν που δεν ξέρει από πόλεμο. Κι εσύ; Σαμίρ; Βαλίντ; Γιουσσέφ;

Ναμπίλ: Ναμπίλ.

Ελέν: Ναμπίλ. Λοιπόν. Καλημέρα, Ναμπίλ.

(Του σφιγγει το χέρι. Χαμογελάει)

Ναμπίλ: Καλημέρα. Μάρχαμπα. [γεια χαρά]

Ελέν: Έχασες ποτέ κάτι, Ναμπίλ;

Ναμπίλ: Μάρχαμπα, τσερράφνα. [χάρηκα πολύ]

Ελέν: Ένα δαχτυλίδι, κάποιο ρολόι που να το αγαπούσες πολύ. Και που μετά ένωσες ακρωτηριασμένος. Ξαν να είχες χάσει το δαχτυλό μαζί με το δαχτυλίδι, το χέρι σου μαζί με το ρολόι.

Ναμπίλ: Ταξί, μαντάμ;

Ελέν: Ναι, Ναμπίλ, ταξί.

Ναμπίλ: Γιάλλα!

Ελέν: Περπατάμε στα σοκάκια. Φτάνουμε γρήγορα στην κόκκινη Μερσεντές. Εκεί είχαμε χωριστεί. Φανταζόμουν πως ήταν πολύ πιο μακριά.

Ναμπίλ: Μαντάμ Ελέν, πού;

Ελέν: Στη θάλασσα.

Ναμπίλ: Πού;

Ελέν: Στη θάλασσα. Θάλασσα, Ναμπίλ. Νερό ως εκεί που φτάνει το μάτι. *(Του κάνει νοήματα)* Το απέραντο γαλάζιο. Τα κύματα.

Ναμπίλ: Αα, αλ μπαχάρ! Αλ μπαχάρ!

Ελέν: Ναι, αλ μπαχάρ. Μάλλον.

Ναμπίλ: Αλ μπαχάρ κμπίρ. [θάλασσα μεγάλη] Πού, μαντάμ Ελέν;

Ελέν: Από εκεί. Γιάλλα!

Ναμπίλ: Γιάλλα!

Ελέν: Ξαναφεύγουμε. Κάνει ζέστη. Ο ήλιος χτυπάει στη Μερσεντές. Γύρισαν πίσω στις βόρειες χώρες τους. Πώς να αντέδρασαν άραγε, όταν βρήκαν το σημείωμά μου; Αγαπητοί συνάδελφοι, φύγετε χωρίς εμένα. Αποφάσισα να μείνω λίγο ακόμη για... Γιατί; Τι έγραφα μετά; Ούτε που θυμάμαι. Σίγουρα θα τα 'χασαν. Η Ελέν μάς εγκατέλειψε, θα είπε ο Ρενέ, το ήξερα πως θα συναντούσε κάποιον Άραβα πρίγκιπα. Οι άλλοι θα 'βαλαν τα γέλια. Είναι τόσο κρυφίνους η Ελέν. Τελευταία, φαινόταν πολύ απορροφημένη στις σκέψεις της. Όλοι έτσι είναι στα συνέδρια, γι' αυτό μας πληρώνουν. Θα είχε ο Ρενέ... Τη μέρα που θα 'φευγαν, δίσταζαν, ίσως και να τηλεφώνησαν στο δωμάτιο, αλλά δεν απάντησε κανένας κι ήταν βιαστικοί. Έφυγαν. Πού βρισκόμαστε τώρα; Σε κάποια άλλη συνοικία. Έχω περάσει άραγε από δω; Ιδέα δεν έχω. Κοιτάξτε κάτω, σκεφτείτε το κοιλί σας. Πείτε στον εαυτό σας πως δεν θα το ξαναβρείτε ποτέ. Άμπανταν. Προχωράμε πλάι σ' έναν τοίχο - που περικλείει μια πόλη. Μια πόλη μέσα σε πόλη. Πού είναι η θάλασσα; Στο πεζοδρόμιο κάποιοι περιμένει να περάσει απέναντι. Τον προσπερνάμε. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει. Θεέ μου! Θα 'λεγε κανείς ότι... Λες να 'ναι αυτός; Νομίζω ναι. *(Στον Ναμπίλ)* Σταματήστε! Στοπ!

Ναμπίλ: Μαντάμ, εδώ; Όχι θάλασσα εδώ, μαντάμ.

Ελέν: Δεν πειράζει. Σταματήστε! Περιμένετε με. Σας παρακαλώ.

Ναμπίλ: Εδώ όχι, μαντάμ.

Ελέν: Ξέρω, δεν μπορείτε να σταθείτε εδώ. Κάντε το γύρο. *(Κάνει νοήματα)* Κάντε το γύρο και ξαναγυρίστε να με πάρετε. Εντάξει;

Ναμπίλ: Εδώ, μαντάμ;

Ελέν: Ναι, εδώ, ακριβώς. Σε δέκα λεπτά. Δέκα λεπτά. Φεύγει. Κατάλαβε άραγε; Δεν ξέρω. Τρέχω, ψάχνω εκείνο τον άντρα μες στον κόσμο, κατά πού να πήγε; Α να, τον βλέπω, περπατάει γρήγορα. *(Φωνάζει)* Σας παρακαλώ! Περιμένετε. Σταθείτε. Σας παρακαλώ!

(Ο άντρας γυρνάει)

Ο άντρας: Εγώ;

Ελέν: Με αναγνωρίζετε; Ειδωθήκαμε πρόσφατα. Κάπου εδώ κοντά. Δεν ξέρω ακριβώς. Είχα χαθεί. Και σας ρώτησα το δρόμο.

Ο άντρας: Νομίζω πως κάνετε λάθος.

Ελέν: Όχι, όχι. Σας πλησίασα και ήσασταν πολύ καλός, πολύ ευγενικός μαζί μου. Με κοιτάξατε, μου χαμογελάσατε. Σας φάνηκε διασκεδαστικό, μια γυναίκα σαν εμένα χαμένη σε μια πόλη σαν κι αυτή. Συζητήσαμε λίγο. Με ρωτήσατε από πού είμαι, σας μίλησα για την παγωμένη χώρα μου, για το χιόνι που πέφτει με χοντρές νιφάδες. Και μετά προσέξατε το κολιέ μου, το θυμάστε; Φορούσα ένα λεπτειπίλετο κολιέ με άσπρες πέτρες, πανάλαφρο. Είπατε: ωραίο το κολιέ σας. Έπειτα το αγγίζατε με την άκρη των δαχτύλων σας. Εμένα... εμένα μου φάνηκε πολύ συμπαθητικό αυτό, τα δάχτυλά σας στο λαιμό μου, κοιταχτήκαμε στα μάτια και...

Ο άντρας: Και τι;

Ελέν: Ε να, το έχασα κι έλεγα μήπως... μήπως κατά τύχη γλίστρησε στα πόδια σας, όταν το αγγίζατε... Ή ίσως στην μπότα σας, και μήπως το βρήκατε το βράδυ όταν τις βγάλατε.

Ο άντρας: Χάσατε το κολιέ σας;

Ελέν: Ναι, ακριβώς, κι έλεγα μήπως...

Ο άντρας: Εγώ έχασα τη θέση μου στη γη. Μήπως γλίστρησε μες στα παπούτσια σας; Έχασα το τετράγωνο όπου μπορώ ν' ακουμπήσω τα πόδια μου και να πω αυτό είναι δικό μου, μου ανήκει. Μήπως το βρήκατε, βγάζοντας τα παπούτσια σας, το τετράγωνο που βρισκόταν κάτω απ' τα πόδια μου; Και έχασα το "αργότερα θα 'χω ένα σπίτι με κήπο", "αργότερα, θα πάω να δω τις κρύες χώρες και το χιόνι που πέφτει με χοντρές νιφάδες" και "αργότερα, τα παιδιά μου θα 'χουν ένα επάγγελμα, θα γίνουν γιατροί, καθηγητές ή φορτηγατζήδες, θα έχουν ένα σπίτι με κήπο και μια θέση πάνω στη γη". Κι έχασα το "κοίταξε γιε μου, κόρη μου, να ο κόσμος. Σου ανήκει. Πάρ' τον, εξερεύνησε τον, αλλάξέ τον. Κάν' τον ό,τι θες". Μήπως γλίστρησε στα παπούτσια σας το μέλλον των παιδιών μου; Κι έχασα την ικανότητά μου να φωνάζω, μήπως κατά λάθος τη βρήκατε στα πόδια σας, την ικανότητά μου να φωνάζω, να χτυπάω τον τοίχο με τη γροθιά μου. Μήπως βρήκατε την κραυγή μου στην τσάντα σας, στην μπλούζα σας, στο λάρυγγά σας. Ανοίξετε το στόμα σας.

Ελέν: Μα εγώ...

Ο άντρας: Ανοίξετε το στόμα. (Η Ελέν ανοίγει το στόμα της) Εμπρός, φωνάξτε λίγο, ίσα για να δείτε. Φωνάξτε: δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. Δεν γίνεται πια. Φωνάξτε το.

Ελέν: Με συγχωρείτε. Πρέπει να έχω κάνει λάθος.

(Την πιάνει από τους ώμους)

Ο άντρας: Φωνάξτε το! Φωνάξτε το!

Ελέν (δειλιά): Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι.

Ο άντρας: Πιο δυνατά, πολύ πιο δυνατά.

Ελέν (φωνάζοντας πιο δυνατά): Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι.

Ο άντρας: Πιο δυνατά!

(Την ταρακουνάει. Εκείνη φωνάζει με όλη της τη δύναμη)

Ελέν: Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι! Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι! Σταματήστε! Σταματήστε!

(Την αφήνει. Εκείνη σταματάει να φωνάζει. Τρέμει. Στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλον)

Ο άντρας: Συγχωρέστε με. Δεν το ήθελα. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε. Σήμερα είναι μια μαύρη μέρα. Υπάρχουν κι οι άσπρες μέρες, όπου καταφέρνω να ξεχάσω πως, από τότε που γεννήθηκα, ζω μαγνημένος σ' ένα στρατόπεδο. Κοιτάζω τα παιδιά μου, τα βρίσκω όμορφα, κάνω διάφορα πράγματα, τρώω, πίνω, επωφελομαι απ' τον ήλιο, ζω όπως εσείς, όπως όλος ο κόσμος. Κι έπειτα έρχονται οι μαύρες μέρες, όπου βλέπω μόνο τον τοίχο που μας κρατά περικλειστούς, τα σπίτια μας που είναι στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, την έλλειψη χώρου, την έλλειψη ιδιωτικής ζωής, τη βρόμα, την ασχήμια, και λέω και ξαναλέω στον εαυτό μου: αυτή είναι η ζωή μου, δεν θα 'χω άλλη, μόνο αυτή είναι, και είναι μόνο εδώ, πουθενά αλλού, και όταν βλέπω ανθρώπους σαν εσάς που περπατούν στο δρόμο, απ' έξω, που αδιαφορούν πλήρως για την απελπισία μου...

Ελέν: Δεν αδιαφορούμε. Αλλά δεν το νιώθουμε στο πετοί μας, και λέμε πως, έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Τι μπορούμε να κάνουμε;

Ο άντρας: Δεν ξέρω. Ίσως, όταν ξαναγυρίσετε στην πατρίδα σας, στο μικρό τετράγωνο που σας ανήκει, να λέτε πότε πότε: δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. Τα βράδια με τους φίλους σας, όταν πίνετε το κρασί σας, όταν κοιτάτε απ' το παράθυρο την κάτασπρη πόλη σας, που είναι τόσο ήσυχη

και τόσο τακτοποιημένη. πείτε το, ακόμα κι αν κανείς δεν καταλαβαίνει, ακόμα κι αν δεν είστε πια σίγουρη από πού σας έρχεται αυτή η φράση, γιατί πέρασε καιρός, και η απόσταση είναι μεγάλη ως την άλλη άκρη του κόσμου. Για πείτε το.

Ελέν: Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι.

Ο άντρας: Μου το υπόσχεστε;

(Παύση)

Ελέν: Καλά. Σας το υπόσχομαι.

(Η Ελέν απομακρύνεται)

Ο άντρας: Περιμένετε. Τι ακριβώς χάσατε;

Ελέν: Τίποτα. Δεν έχει σημασία.

Ο άντρας: Ένα κολιέ, έτσι δεν είναι;

Ελέν: Ναι, ένα κολιέ. Αλλά έκανα λάθος. Δεν σταμάτησα εσάς, όταν χάθηκα.

Ο άντρας: Όχι, δεν σταματήσατε εμένα. Όμως τώρα αν θέλετε, μπορείτε να με ρωτήσετε.

Ελέν: Δεν χρειάζεται. Έρχεται το ταξί μου.

Ο άντρας: Και γιατί σάς είναι τόσο πολύτιμο; Ήταν ενθύμιο από κάποιο αγαπημένο πρόσωπο;

Ελέν: Ναι, ακριβώς. Μου το είχε κάνει δώρο ένας άντρας που τον υπεραγαπούσα, και πέθανε στην αγκαλιά μου με τραγικό τρόπο. Είναι το μόνο που μου έμεινε απ' αυτόν.

Ο άντρας: Λυπάμαι πολύ.

Ελέν: Ανεβαίνω στην κόκκινη Μερσεντές. Ο Ναμπιλ μου λέει: πού, μαντάμ; Αλ μπαχάρ; Αυτοκίνητα κορνάρουν πίσω μας. Λέω: ναι, αλ μπαχάρ. Ξεκινάμε. Κοιτάζω τον άντρα στο πεζοδρόμιο. Κουνάνει το χέρι. Προσπαθώ να αποτυπώσω στη μνήμη μου τα χαρακτηριστικά του. Μπροστά του σταματάει ένα λεωφορείο. Τον χάνω. Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. Ξαφνικά βλέπω τον Ρομπέρ, στο σαλόνι, να κάθεται απέναντί μου, πάνε δώδεκα χρόνια, με το κεφάλι σκυμμένο μπροστά, τα χέρια να κρύβουν το πρόσωπό του, ακούω την τρεμάμενη φωνή μου να σπάζει τη σιωπή: δεν υπάρχει πια αγάπη μεταξύ μας. Ρομπέρ, δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. Οι κράμπες, ο πόνος που περικλείουν αυτά τα λόγια. Είναι ο ίδιος πόνος; Όχι, σίγουρα όχι. Ξαναγυρνά ο αυτόν. Στα μπράτσα του, που με ταρακουνάνε. Στα μάτια του τα γεμάτα θυμό. Σ' εμένα, που φωνάζω όπως ένα παιδί που το μαλώνουν. (Στον Ναμπιλ) Σας... σου έτυχε ποτέ, Ναμπιλ, να πεις ψέματα, για να κινήσεις το ενδιαφέρον κάποιου;

Ναμπιλ: Παρακαλώ, μαντάμ;

Ελέν: Σκάρωσες ποτέ μια τραγική ιστορία μόνο και μόνο από ντροπή, επειδή η ψευτοδυστυχία σου σου φαινόταν απρεπής;

Ναμπιλ: Αλ μπαχάρ, μαντάμ;

Ελέν: Ναι. Ναμπιλ, στη θάλασσα. Φτάνουμε στην ακτή. Θέλει να σταματήσει. Λέω όχι, πιο μακριά, εδώ έχει πολύ τσιμέντο, πολλά αυτοκίνητα και ηλεκτρικά καλώδια. Ο ουρανός είναι καταγάλανος. Με βλέπω να πετάω το φάκελο κάτω από την πόρτα του Ρενέ, στις τέσσερις το πρωί. Αγαπητοί συναδελφοί, αποφάσισα να μείνω λίγο ακόμη για... Με ξαναβλέπω να φεύγω γρήγορα από το ξενοδοχείο, να τρέχω στους έρημους δρόμους χωρίς να προσέχω που πάω, να κοιτάζω την ανατολή, να πίνω ένα γλυκό καφέ. Δεν έχω ιδέα πού βρίσκομαι, η καρδιά χτυπάει δυνατά, φαντάζομαι τους άλλους μέσα σ' ένα ολοκαίνουριο ταξί να κατευθύνονται στο αεροδρόμιο, κάπως ανήσυχoi για μένα. Είστε σίγουροι ότι μπορούμε να την αφήσουμε; Ακούστε, δικαίωμά της να κάνει ό,τι θέλει. Μα κανείς δεν την περιμένει σπίτι; Εγώ πιστεύω ότι κάποιον συνάντησε. Την είδα να συζητάει όλο πάθος μ' έναν μελαγχολικό Σουηδό. Σίγουρα κάποια ιστορία αγάπης. Τι άλλο να συμβαίνει; Μικρή σιωπή στο ταξί. Αλήθεια, τι άλλο μπορεί να συμβαίνει; Προχωράμε. Αυτά στο βάθος τι είναι; Μοιάζουν με κολόνες, μέσα από τα δέντρα. Δεν τις βλέπουμε πια. Φωνάζω: ααλ γιαμίν, Ναμπιλ, ααλ γιαμίν. Στρίβει. Νάτες πάλι. Άσπρες κολόνες, μετράω τέσσερις, πέντε, έξι. Η καρδιά μου σφίγγεται. Πάμε, Ναμπιλ. Εκεί κάτω. Πιο γρήγορα. Σταματάει στον παράπλευρο δρόμο. Του λέω όχι, πιο πέρα, πιο πέρα, θέλω να πάω μέχρι τις κολόνες. Δεν απαντάει, με παίρνει απ' το χέρι, με τραβάει ώσπου φτάνουμε σ' ένα σύδεντρο, παραμερίζει τα κλαδιά, παίρνουμε ένα μονοπάτι, περπατάμε, περπατάμε, και σκαρφαλώνουμε σ' ένα λοφίσκο, και ξαφνικά μια απίστευτη θέα. Δεκάδες κολόνες στη σειρά, άλλες σχεδόν άθικτες άλλες σπασμένες, δημιουργούν μια οδό που οδηγεί στη θάλασσα. Κι επίσης, βουλιαγμένοι τοίχοι, κι εκατοντάδες άσπρες πέτρες, τέλεια κατανεμημένες στο χώρο. Συμμετρία και αταξία, μεγαλείο και παρακμή στη σωστή αναλογία.

Ναμπιλ: Χελού! Ωραία!

Ελέν: Ναι, Ναμπόλ, είναι ωραία. Κατεβαίνουμε αργά ανάμεσα στις πέτρες. Προχωράμε στη βασιλική οδό. Συνεχίζει να με κρατά απ' το χέρι. Περιπατάμε σαν αντρόγυνο ή σαν θύματα προς το θυσιαστήριο. Δεν μιλάμε. Με βοηθάει ν' ανέβω σ' ένα μισοσπασμένο βάθρο. Κάθομαι. Μου κάνει νόημα να τον περιμένω. Φεύγει. Μένω εκεί. Σκέφτομαι εκείνο τον άντρα που με τράνταξε. Προσπαθώ να ανασυστήσω το πρόσωπό του με ακρίβεια. Αλλά δεν τα καταφέρνω να επαναφέρω επακριβώς το σχήμα των ματιών του, τη γραμμή της μύτης του. Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. *(Ανεβάζει τον τόνο)* Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι.

Ο πλανόδιος: Μαντάμ.

Ελέν *(αναπηδώντας)*: Αχ! Με τρομάξατε.

Ο πλανόδιος: Θυμωμένη εσύ, μαντάμ;

Ελέν: Δεν είμαι θυμωμένη.

Ο πλανόδιος: Εδώ, πρώτη φορά;

Ελέν: Ναι, δεν έχω ξανάρθει εδώ.

Ο πλανόδιος: Πολιτισμός πολλά χιλιετίες. Μυθικά θησαυροί. Αν θέλεις, σου δείξω κάτι. *(Βγάζει ένα αντικείμενο από την τσέπη του)* Κοίτα, 4ος αιώνας προ Χριστό. Από θάλασσα. Πέτρα πέτρα ξανόφτιαξα. Κολιέ πριγκίπισσας. Μόνο εκατό δολάρια, για σένα. Φτηνό, μαντάμ.

Ελέν: Ένα κολιέ;

Ο πλανόδιος: Ναι, μαντάμ. Πολύ υπέροχο κολιέ. Ψάρεψα εγώ στη θάλασσα. Πολύ παλιό. Είκοσι τέσσερις αιώνας. Για σένα. Δοκίμασε, μαντάμ.

Ελέν: Όχι, δεν χρειάζεται.

Ο πλανόδιος: Έλα, μαντάμ, δοκίμασε. *(Της βάζει το κολιέ)* Εσύ πριγκίπισσα. Κοίτα τι υπέροχο. Όλοι οι άντρες θέλουν σένα μετά.

Ελέν: Ακούστε, δεν θέλω...

Ο πλανόδιος: Ογδόντα δολάρια. Όχι ακριβό. Φαντάσου, μαντάμ. Εδώ, είκοσι τέσσερις αιώνας, παλιά πολύ παλιά, πριγκίπισσα περιπατάει και κολιέ γλιστράει άμμο ή πριγκίπισσα στο καράβι, και σκύβει δει και κολιέ πέφτει θάλασσα.

Ελέν: Ναι, ξέρω. Το κολιέ πέφτει, αλλά δεν το παίρνει είδηση. Και όλος ο κόσμος της λέει: δεν είναι τίποτα ένα κολιέ, δεν χάθηκε ο κόσμος. Εκείνη ωστόσο ψάχνει ώρες μες στην άμμο. Και προχωράει προς τη θάλασσα και κοιτάζει μακριά, ελπίζοντας να το δει να αναδύεται πάνω στο κύμα, αλλά φυσικά είναι παράλογο. Και μετά από λίγο λέει μέσα της: το έχασα. Τέλειωσε. Όμως ήμουν τόσο δεμένη μαζί του. Ένα μικρό κολιέ με άσπρες πλαστικές πέτρες. Ο πωλητής μου είχε πει...

Ο πλανόδιος: Όχι πλαστικές πέτρες, μαντάμ. Πολύτιμες. Αυθεντικά.

Ελέν: Αυτό το κολιέ είστε σεις, μαντάμ. Εντελώς εσείς. Βγήκα στο δρόμο. Είχε ωραίο καιρό. Ένας νεαρός μου χαμογέλασε. Ένιωθα ανάλαφρη και φλογερή, μ' ένα σύννεφο ομορφιάς γύρω απ' το λαιμό μου. Τώρα το έχασα. Κύλησε από το στήθος μου, στην κοιλιά μου και στα πόδια μου, χωρίς καν να το πάρω είδηση. Και θα μπορούσα να το κλαίω για ώρες, μέρες, χρόνια. Λες κι είχα χάσει όλους τους άντρες που μου χαμογέλασαν, όλα τα χαρούμενα απογεύματα που ένιωθα να έχω τη θέση μου πάνω στη γη, λες κι είχα χάσει όλες μου τις βεβαιότητες, μία για κάθε πέφλα, πως ο κόσμος πάει προς το καλύτερο, και πως έχουμε χίλια χρόνια μπροστά μας για ν' αγαπήσουμε, ν' αλλάξουμε, να δημιουργήσουμε κάτι, πως δεν είμαστε εντελώς μόνοι, πως μπορούμε να διασχίσουμε τα σύνορα που μας χωρίζουν τον ένα από τον άλλο, πως τη λεπτή μεμβράνη που μας περιβάλλει και μέσα της ονειρευόμαστε, υποφέρουμε κι ασφυκτιούμε, μπορούμε να την τρυπήσουμε προσεχτικά χωρίς να τη σκίσουμε, και να πάρουμε κάποιον απ' το χέρι στ' αλήθεια και να κλάψουμε μαζί του στ' αλήθεια ή να φωνάξουμε μαζί του και η φωνή να μην ηχεί παράφωνα.

Ο πλανόδιος: Τι λέει μαντάμ. Εγώ δεν καταλαβαίνει. Κολιέ ξαναβρέθηκε. Εγώ ψάρεψα σε θάλασσα. Μαντάμ αγοράσει;

Ελέν: Όχι, δεν θέλω να το αγοράσω.

Ο πλανόδιος: Γιατί; Όχι ωραίο;

Ελέν: Ναι, ναι. Ωραίο είναι. Αλλά είναι ψεύτικο και βαρύ.

Ο πλανόδιος: Όχι ψεύτικο, μαντάμ. Αληθινό. 4ο αιώνα...

Ελέν: Είναι βαρύ και με πονάει, και δεν νιώθω ανάλαφρη και φλογερή, όταν το φοράω, αλλά δεν φταίτε εσείς.

(Βγάζει το κολιέ και το επιστρέφει στον πλανόδιο)

Ο πλανόδιος: Πενήντα δολάρια, μαντάμ.

Ελέν: Όχι σας λέω. Φύγετε. Δεν θέλω κολιέ. Όχι τώρα.

Ο πλανόδιος: Θέλετε δείτε άλλο πράμα; Ελάτε. Μαζί μου, εκεί πέρα. Άλλοι θησαυροί εκεί. Δαχτυλίδια. Βραχιόλια. 5ο, 6ο αιώνα. Ελάτε.

Ελέν: Όχι. Φύγετε! Φύγετε! *(Φεύγει)* Φεύγει κάνοντάς μου νηματα. Τώρα είναι μακριά και συνεχίζει να με φωνάζει. Ελάτε, μαντάμ. Μυθικά θησαυροί. Κατεβαίνει και χάνεται πίσω από ένα λοφάκι. Είμαι καθισμένη στο βάνο. Ένα μαρμάρινο άγαλμα που αγναντεύει τη θάλασσα. "Αγαπητοί συνάδελφοι, αποφάσισα να μείνω λίγο παραπάνω για... να χάσω κάτι. Έχω την αίσθηση πως εδώ είναι το πιο κατάλληλο μέρος. Μην ανησυχείτε." Πλησιάζω στο νερό. Χώνω τα πόδια μου στην υγρή άμμο. Πάνω στον αφρό βλέπω ξαφνικά το κολιέ μου να το φέρνει το κύμα, ένα μικροσκοπικό τυποτένιο αντικείμενο που στροβιλίζεται και αμέσως εξαφανίζεται. Κάνω μια κίνηση να το πιάσω. Είναι γελοίο. Το χέρι μου δεν το φτάνει. Κλείνω το χέρι στο κενό, να έτσι. Ανοίγω τα δαχτυλίδια. Δεν υπάρχει τίποτα.

(Πίσω της εμφανίζεται ο Ναμπιλ)

Ναμπιλ: Παρακαλώ, μαντάμ.

(Κάτι της δίνει)

Ελέν: Ναμπιλ!

Ναμπιλ: Για σας.

Ελέν: Τι είναι αυτό; Πέτρα;

Ναμπιλ: Από τον τόπο μου, μαντάμ.

Ελέν: Σ' ευχαριστώ, Ναμπιλ. Θα προσπαθήσω να μην τη χάσω. Σου το υπόσχομαι. Θα την κρατώ πολύ σφιχτά στο χέρι μου. Ευχαριστώ. *(Τον φιλάει στο μάγουλο)* Μπορώ να σου ζητήσω... Θα μπορούσες να περάσεις το μπράτσο σου γύρω απ' το λαιμό μου. Κάπως έτσι. Ξέρεις, σαν ασπίδα.

(Στέκεται μπροστά του, γυρνώντας του την πλάτη. Παίρνει το χέρι του και το τυλίγει γύρω από το λαιμό της)

Ναμπιλ: Τα πράγματα μας εγκαταλείπουν, Ελέν. Πρέπει να το αποδεχτούμε. Αλλά σου μένει ο λαιμός σου και τα χέρια σου, το ένα για να κρατάς τη μικρή πέτρα μου, το άλλο για... δεν ξέρω...

Ελέν: Μα, Ναμπιλ εσύ...

Ναμπιλ: Σου μένουν τα μάτια σου, τα μπράτσα σου, το στόμα σου για να τρως, να μιλάς, να φωνάζεις, να φιλάς στο μάγουλο έναν άνθρωπο σαν εμένα ...

Ελέν: Ναμπιλ εσύ...

Ναμπιλ: Σου μένουν πολλά πράγματα.

Ελέν: Μιλάς...

(Ο Ναμπιλ κάνει λίγο πίσω)

Ναμπιλ: Παρακαλώ, μαντάμ.

Ελέν: Εσύ άρχισες να... ή εγώ ξαφνικά καταλαβαίνω αραβικά;

(Τάυση)

Ναμπιλ: Ταξί, μαντάμ;

Ελέν: Ναι, ταξί, Ναμπιλ *(Τον τραβάει)* Περιμένε με. Δέκα δευτερόλεπτα. Μόνο δέκα.

(Αφήνει το χέρι του Ναμπιλ και προχωράει προς το κοινό)

Ελέν: Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι. Δεν γίνεται πια να ζούμε έτσι.

Ναμπιλ: Μαντάμ..., Ελέν, γιάλλα!

Ελέν: Έρχομαι, Ναμπιλ. Γιάλλα!

Προηγούμενες παραγωγές του έργου

- **Αθήνα** Καλλιτεχνική Εταιρεία ΑΞΑΝΑ, Αμαξοστοιχία-Θέατρο Το Τρένο στο Ρουφ, σκηνοθεσία Τατιάνα Λύγαρη, Νοέμβριος 2009, μτφρ. στα ελληνικά Μαρία Ευσταθιάδη.
- **Ανατολική Ιερουσαλήμ - Παρίσι** Παλαιστινιακό Εθνικό Θέατρο, La Barraca (Γαλλία), σκηνοθεσία Nabil El Azan, στα γαλλικά, αγγλικά και αραβικά, μτφρ. στα αραβικά Nabil el Azan.
- **Παρίσι** Θεατρική Εταιρεία Rêve Général, Παρίσι, Théâtre du Soleil, σκηνοθεσία Marie Normand.
- **Φορ ντε Φρανς** (Μαρτινίκα) - **Αβινιόν** Θέατρο Flamboyant, σκηνοθεσία Lucette Salbur, Νοέμβριος 2007.
- **Γκανανάκ** (Οντάριο, Καναδάς) Firehall Theatre, Thousand Islands Playhouse Theatre, σκηνοθεσία Greg Wanless, Σεπτέμβριος 2007, μτφρ. στα αγγλικά John Murrell.
- **Τόκιο** Θέατρο X (Kai), σκηνοθεσία Nanao Kobayashi, Ιούνιος 2007, μτφρ. στα ιαπωνικά Toyoshi Yoshihara.
- **Οτάβα** Great Canadian Theatre Company, σκηνοθεσία Lise Ann Johnson, Απρίλιος 2007.
- **Ρέικιαβικ** Εθνικό Θέατρο Ισλανδίας, σκηνοθεσία María Sigurdardóttir, Μάρτιος 2007, μτφρ. στα ισλανδικά Hrafnhildur Hagalin Gudmundsdóttir.
- **Τόκιο** Sai Studio, σκηνοθεσία Hibiki Ogasawara, Νοέμβριος 2006, μτφρ. στα ιαπωνικά Toyoshi Yoshihara.
- **Λισαβόνα** Companhia de Teatro de Almada, σκηνοθεσία Vítor Gonçalves, Μάρτιος 2006, μτφρ. στα πορτογαλικά Rodrigo Francisco.
- **Έντμοντον** (Αλμπέρτα, Καναδάς) Shadow Theatre, σκηνοθεσία John Sproule, Ιανουάριος 2006, μτφρ. στα αγγλικά John Murrell.
- **Σέντ Λιούις** (Μισούρι, ΗΠΑ) Upstream Theatre, σκηνοθεσία Philip Boehm, Σεπτέμβριος 2005, μτφρ. στα αγγλικά John Murrell.
- **Βανκούβερ** (Βρετανική Κολομβία, Καναδάς) Pink Ink Theatre, σκηνοθεσία Del Surjik, Απρίλιος 2005, μτφρ. στα αγγλικά John Murrell.
- **Λόντον** (Οντάριο, Καναδάς) Grand Theatre, σκηνοθεσία Daryl Cloran, Φεβρουάριος 2005, μτφρ. στα αγγλικά John Murrell.
- **Τορόντο** Théâtre français de Toronto, σκηνοθεσία Guillaume Bernardi, Νοέμβριος 2004.
- **Μόντρεαλ** Théâtre d'Aujourd'hui, σκηνοθεσία Martin Faucher, Μάρτιος 2004.
- **Καρακί** (Νιου Μπρούνσγουικ, Καναδάς) Théâtre populaire d'Acadie, σκηνοθεσία René Cormier, Φεβρουάριος 2004.
- **Ντακάρ** La Maison Éphémère, Βρυξέλλες (Βέλγιο), Θέατρο Daniel Sorano, Ντακάρ (Σενεγάλη), σκηνοθεσία Guy Theunissen, Απρίλιος 2003.
- **Τορόντο** Tarragon Theatre, σκηνοθεσία Eda Holmes, Οκτώβριος 2003, μτφρ. στα αγγλικά John Murrell.
- **Γενεύη** Compagnie Marin, Théâtre de Poche, σκηνοθεσία François Marin, Δεκέμβριος 2002.
- **Μπουργκ αν Μπρές** (Γαλλία) Θεατρική Εταιρεία Ariadne, Θέατρο της Βιέν, Θέατρο της Μπουργκ αν Μπρές, Grand Angle της Βουαρόν και Θέατρο της Βιλφράνς, σκηνοθεσία Courel, Οκτώβριος 2002.
- **Βηρυτός και Δαμασκός - Παρίσι** La Barraca (Γαλλία), FATP, Γαλλική Μορφωτική Αποστολή στο Λίβανο, Γαλλικό Μορφωτικό Κέντρο Δαμασκού, σκηνοθεσία Nabil El Azan, Απρίλιος - Μάιος 2002.

ΑΝΑΤΟΛΗ ΑΘΑΝΑΣΙΔΟΥ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Ωδείου Αθηνών (1996). Σπούδασε χορό με τον Βαγγέλη Σελιγνό. Παρακολούθησε σεμινάρια-εργαστήρια υποκριτικής καθώς και θεατρικού παιχνιδιού.

Συνεργάστηκε με το θέατρο Στοά στις παραστάσεις *Η Φυλακή του Όλυ Ε. Μπόντ*, *Το πρόβλημα του Κώστα Β. Ραϊση* (σκην. Θ. Παπαγεωργίου) καθώς και στις παιδικές παραστάσεις *Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μηρούκλιν Μ. Σμθ* (διασκευή Π. Μέντιν), *Τα μαγικά μαξιλάρια Ε. Τριβιζά* (σκην. Α. Πρωτοφάνη). Με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κόζανης στις παραστάσεις *Το τραγούδι του Έρωτα Φ. Γ. Λόρα* και *Υπέρτης δύο Αρεντάδων Κ. Γκαλντίν* (σκην. Ν. Νικολάου) και με το θεατρικό οργανισμό Σπηλιό στις παραστάσεις *Σταγόνες πάνω στη καυτή πέτρα Ρ. Β. Φασμίντερ*, *Το Χιόνι Μ. Βίσι*, *Το Παραμύθι του Έρωτα Ζ. Ζιρνβούτ*, *Η Τρελοβενή Ι. Κανιάρη*, *Μια στιγμή πριν Σ. Μπελμπέκ*, *Είμαι άσχημη Σ. Μπελμπέκ* (σκην. Γ. Αναστασάκη).

Συμμετείχε στις τηλεοπτικές σειρές *Πρόβα Νυφικού*, *Είμαστε στον αέρα*, *Βενέτια*, *Και πάει φίλοι*, *Κλείσε τα μάτια*, *Ευτυχισμένες μέρες*, *Βέτα Κουν* καθώς και σε αυτοτελείς σειρές όπως *Εντυπωσιακές κερατάδες*, *Ιστορίες της απέναντη άχθης*, *Αλθιανή Έρωτες*, *Ασυνόμιλος Μπέκας κ.α.* Στον κινηματογράφο συμμετείχε στις εξής ταινίες: *Α. Αγγελίδης Οι Όρες*, *Ν. Γρομωτικού Οι Απόντες*, *Δ. Γιατζίουλη Μη μου Άππου*, *Γ. Πετρίδου 6 με ξέρι*, *Α. Αριστοπούλου Παίζει ο θεός με το αλατοπίπερο*, καθώς και στις μικρού μήκους ταινίες: *Γ. Μπακάλη Το παντοδύναμο*, *Σ. Στάγκου Η Ρόζα... κάπως έτσι*, *Η Δημητρίου Merry Kitchens*.

Διδάσκει θεατρικό παιχνίδι σε παιδιά Δημοτικού και Γυμνασίου σε δήμους και σχολεία.

ΑΛΚΥΩΝΗ ΒΑΛΑΣΑΡΗ

Γεννήθηκε στην Καβάλα. Είναι απόφοιτος του μεταπτυχιακού τμήματος σκηνοθεσίας του Rose Bruford College for Speech and Drama στο Λονδίνο και του τμήματος θεατρικών σπουδών του Πανεπιστημίου της Ουαλίας.

Με την Τατιάνα Λύγαρη και την Αμαζοστοιχία – Θέατρο το Τρένο στο Ρουφ συνεργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτης στις παραστάσεις *Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Αποπλάνηση μιας κούκλας* και *Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Το μυστικό του περπατητή Μπελαφούκ* Ευγ. Τριβιζά, και *Πεντανόστιμη Α. Διβάνη*. Με την Μέμνη Σπυράτου συνεργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτης στις παραγωγές *Η Κυβέλη ο Βικέλας και η Σύρος* (Ντοκιμαντέρ), *Μικελάντζελο Αβλιχίος* (Ντοκιμαντέρ), *Προς Δεσποινίδα Νέκταρα Ατρείδη και Συνομιλία Γλώσσας – Μουσικής* καθώς και στο Φεστιβάλ ΑΓΩΝ 2006.

Επίσης συνεργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτης με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καβάλας στις παραστάσεις *Νόρα* (σκην. Δ. Ιωάννου), *Σολωμώνας Λύση* (σκην. Γ. Καλαϊτζή), *Γυναικείες στα Χιόνια* (σκην. Γ. Μόσχου), καθώς και στο εξωτερικό σε παραστάσεις των θεάτρων Actors Guild of Lexington (Κεντάκι, ΗΠΑ), Millfield Theatre (Λονδίνο) και Young Vic Studio (Λονδίνο).

Έχει σκηνοθετήσει τις παραστάσεις *Σκουπίδι* (Θέατρο Ράγες, 2009), *Decadence* (Θέατρο Ράγες, 2008), *Stop Kiss* (Εταιρεία Εγρηγορός στην Αμαζοστοιχία – Θέατρο το Τρένο στο Ρουφ, σε δική της απόδοση), *Οσόν Τέλος* (Θέατρο Βικτώρια – Β' Σχημή, σε δική της διασκευή), *Ο Θάνατος και η Κόρη* και *Phygo-Giants!* (Babalula Theatre, Κεντάκι, ΗΠΑ), *Τομ Σόγιερ: Το Κυνήγι Θραυμού* και *Ο Μυστικός Κήπος* (Ragged Edge Theatre, ΗΠΑ).

ΝΙΚΟΣ ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε διεύθυνση φωτογραφίας στην Κινηματογραφική Σχολή της Ευγενίας Χατζίκου.

Από το 1992, δουλεύει στην τηλεόραση και το σινεμά, ενώ για αρκετά χρόνια εργάστηκε σαν φωτογράφος και βοηθός οπερατέρ σε τηλεοπτικές, κινηματογραφικές και διαφημιστικές παραγωγές. Από το 1998 συνεργάζεται στο ανέβασμα θεατρικών παραγωγών ως φωτοστή και παράλληλα ως βοηθός φωτογράφων του Λευτέρη Παυλόπουλου.

ΜΑΡΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Γεννήθηκε στην Αθήνα 1949. Είναι συγγραφέας (πεζογραφία, θέατρο) και μεταφράστρια. Έχει εκδώσει επτά βιβλία με πεζά, τρία θεατρικά έργα και δώδεκα μεταφράσεις. Κείμενά της έχουν μεταφραστεί σε διάφορες ξένες γλώσσες. Το 2007 τιμήθηκε με το βραβείο Λογοτεχνικής Μετάφρασης για τη *Ζήλια* του Άλαιν Ρομπ-Γκριέ. Το τελευταίο της βιβλίο είναι *Το κόκκινο ξενοδοχείο* (Εκδόσεις Κέδρος, 2009). Εκπροσωπεί την Ελλάδα στο ευρωπαϊκό δίκτυο TER για την προώθηση των σύγχρονων θεατρικών γραφών.

ΝΤΟΡΑ ΛΕΟΥΔΑ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε ζωγραφική στην Ecole des Beaux-Arts στο Παρίσι. Παράλληλα με τη ζωγραφική εργάζεται ως σκηνογράφος, ενδυματολόγος και Art Director, τόσο στο θέατρο όσο και στον κινηματογράφο, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε νομικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και αποφοίτησε με άριστα από τη Δραματική Σχολή του ΚΘΒΕ. Σπούδασε χορό στο Χοροθέατρο της Κικής Αγραφιωτή και τραγούδι στο Μακεδονικό Ωδείο. Ως χορογράφος εργάστηκε σε παιδικούς θιάσους και στο Μαθητικό Πειραματικό Θέατρο Θεσσαλονίκης (Βραβείο χορογραφίας στο Φεστιβάλ Ιθάκης). Ως ηθοποιός συνεργάστηκε με το Θεσσαλικό Θέατρο (Χαϊρέτα μου τον πλάτανο), με τον Οργανισμό Ηπρωτικού Θεάτρου (Ο τελευταίος ασπρακράσας), με το Καφεθέατρο Μπουλούκι (Μονόλογος του Ντάριο Φο και επιθεωρησιακό νούμερο), με το Χοροθέατρο Θεσσαλονίκης (Στο πανηγύρι την έχασα) και με το ΚΘΒΕ, όπου ήταν στέλεχος για πέντε χρόνια (Άμλετ, Ιάκωβος και αφέντης, Ο Αλαντίν και το μαγικό λυχνάρι, Ο Μπίντερμαν και οι εμπρηστές, Λυσιστράτη, Τρωίλος και Χρυσίδα, Χάρολντ και Μιντ, Ελένη, Τραχίνες, Εκκλησιάζουσες, Ο Πειρασμός, Το μπαλόνι κ.α.).

Από το 1987 ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει συνεργαστεί με το θέατρο 3ης Σεπτεμβρίου (Δανειστές, Δεσποινίς Τζούλια), με το Θέατρο Μάσκες (Μαχαίρι στο κόκκαλο), με το Θέατρο Δ. Πιστά (Ο τελευταίος φλογερός εραστής), με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ιωαννίνων (Ημέρωμα της στρίγγλας), με το Πειραματικό Θέατρο της Πόλης της Μ. Ριάλλη (Άγρια παιχνίδια), με το Θέατρο Πολυκοσμένο του Χρ. Τσίγκα (Αντιγόνη, Ιφίγένεια εν Ταύροις) και με το Εθνικό Θέατρο (Σιωπηλή γυναίκα). Ερμήνευσε μονολόγους αρχαίους τραγωδίας, στα πλαίσια των Special Olympic Games στο Μόντρεαλ και σε πανευρωπαϊκό συμπόσιο για τη νεοελληνική γλώσσα στη Νιμ της Ν. Γαλλίας.

Στον κινηματογράφο πρωταγωνίστησε στις ταινίες *Η ιστορία του Οιδίποδα* του Ρ. Σίμον και *Ο Τζώνης Κέιν*, κυρία μου του Θ. Σκρούμπουλου, στη διασκευή της *Ιφίγένειας εν Ταύροις* του Ν. Κοινδουρού για την τηλεόραση καθώς επίσης και στην ταινία μικρού μήκους της Μάρσας Μαρκή *Στεγνό Καθάρισμα*. Παράλληλα συμμετείχε και σε πολλές τηλεοπτικές σειρές.

Το 1996 ίδρυσε την Καλλιτεχνική Εταιρεία ΑΞΑΝΑ. Σε συνεργασία με το Ακαδημαϊκό Θέατρο του Τρένο παρουσιάζει στη Ρωσία και στην Ελλάδα τη διγλωσσία παράσταση της Άννας Καρένινα, όπου ερμηνεύει τον ομώνυμο ρόλο.

Το 1997 δημιούργησε την Αμαζοστοιχία-Θέατρο το Τρένο στο Ρουφ, το μοναδικό τρένο-θέατρο στον κόσμο και πρωταγωνίστησε στο θεατρικό *Βαγόνι* στην παράσταση *Λαχάρια για κεράσι* της Αγκνέσκα Οσιέτακα (σκην. Ντανιέλ Ολμπρίχι, 1997-98 & 1998-99). Στη συνέχεια σκηνοθετεί στο *Θεατρικό Βαγόνι* τις παραστάσεις *Η Κυρία εξαφανίζεται* της Ένελ Λίνα Γουάιτ, όπου πραγματοποιεί την πρώτη θεατρική της σκηνοθεσία (1999-2000, 2000-01 & 2001-02), *Η Αρσία θυμωμένη* της Λένας Διβάνη (2002-03 & 2003-04), *Σπύρος η αιώνη* του Stephen Pollakoff (2004-05 & 2005-06), όπου και πρωταγωνίστησε, *Πεντανόστιμη* της Λένας Διβάνη (2006-07 & 2007-08) και το «δουλό» έργο του Ευγένιου Τριβιζά για μικρούς θεατές αλλά και ενήλικες *Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Το μυστικό του περπατητή Μπελαφούκ* (2008-09 & 2009-10) και *Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Αποπλάνηση μιας κούκλας* (2008-09).

Το 2001 ανακαίνισε το διατηρητέο Wagon-Restaurant του Orient Express του 1924 εγκαθιδρύοντας το *Μουσικό Βαγόνι Orient Express* με τη μουσική παράσταση *Θέλετε δέντρο' ανθήσετε, θέλετε μαραβείτε*, όπου σκηνοθετεί και συμμετέχει (2001-02 & 2002-03). Στη συνέχεια σκηνοθετεί στο *Μουσικό Βαγόνι Orient Express* τις μουσικές παραστάσεις *Υπ' ατμόν* (2003-04 & 2004-05), η οποία παρουσιάστηκε και στο πλαίσιο του Festival Théâtre & Cultures Méditerranée στο Μαρκό (2007), *Χάρισμα - Η Συμμετρία της Αρμονίας* στο πλαίσιο του Πολιτιστικού Προγράμματος Αθήνα 2004, *Κυρία μουσική χορεύετε* (2005-06) και *Άλλο τρένο η αγάπη* (2006-07), ενώ επιμελείται καλλιτεχνικά τις παραστάσεις *Μόγιους στο Ρουφ* και *Βραδείας Jazz* (2007-08) καθώς και την παράσταση *Οι κυρίες τραγουδούν και... μιλούν!* (2008-09).

Με τους συνεργάτες της έχει παρουσιάσει τις παραστάσεις του Μουσικού Βαγώνου *Orient Express* σε δήμους της Αττικής, στο Φεστιβάλ της Αθήνας στο Αττικό Άλσος, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, στο Μουσείο Μπενάκη καθώς επίσης και σε πόλεις της Ελλάδας και του εξωτερικού. Έχει συνεργαστεί με το θέατρο του Romain Potpourri, Compagnie Tour de Babel, στο έργο *Poèmes et Chants d'Amour*, που παρουσιάστηκε στο Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών (2004-5).

Επίσης, έχει αναλάβει και επιμεληθεί την έκδοση των μουσικών cd's *Yi' atmin* και *Χάρισμα - Η Συμμετρία της αρμονίας* ενώ από το 2007 έχει καθιερώσει τα Κυριακάτικα Μεσημέρια στο *Orient Express* - κύκλους λογοτεχνικών brunches με γνωστούς Έλληνες συγγραφείς.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκε στη Βέροια και ζει στην Κατερίνη. Είναι απόφοιτος του τμήματος Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου.

Έργα του, βίντεο τέχνης και animation έχουν παρουσιαστεί στα φεστιβάλ Κόδρα και Μπέν. Επίσης έχει συνεργαστεί με τη Μαρίλυνα Κοσκινά και το Νίκο Κόκκαλη για τη δημιουργία των βίντεο στο έργο τους Θέλω. Είναι μέλος της χορευτικής ομάδας Ιονία απ' της Σοφίας Κάντα, όπου και εργάζεται ως δημιουργός βίντεο. Η πινακίδα του έργου ήταν μία θεατρική παράσταση, εμπλουτισμένη με τη χρήση πολυμέσων.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΟΚΚΟΣ

Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου (1987). Το 1988-90 παρακολούθησε το studio του Βασίλη Διαμαντόπουλου.

Οι πρόσφατες συμμετοχές του ήταν στις παραστάσεις *Rock n' Roll* του Στόπαρντ (Ανακρήτης και Νάτζελ, σκην. Γ. Κοτάνη) και *Οι αγνοούμενοι* Βασίλη Κατοικονούρη (Πέτρος, σκην. Δημοσθένη Παπαδόπουλου με την καλλιτεχνική εταιρεία Σαλιμπάνγκο).

Έχει συμμετάσχει σε περισσότερες από είκοσι θεατρικές παραγωγές μεταξύ των οποίων είναι *Δεν είμ' εγώ* του Γρ. Ξενόπουλου (Πετράκης), *Η κυρία εξοφανίζεται* της Έθελ Λίνα Ουάιτ (Γκιλμπερτ), *Το λιοντάρι το χειμώνα* του Τζέιμς Γκόλντμαν (Βασίλης Φίλιππος), *Σιωπηλή γυναίκα* Μπ. Τζόνσον (Ιππότης Δωφίνος), *Εκείνη Ευρήματα* (φάντασμα Πολυδώρου), *Προς Ελευσίνα* Π. Μίστερ (Μεγάλος γιος), *Καλίντρον* Π. Π. Παζολίνι (Ράμπελο), *Ονειρο καλοκαιριτικής νύχτας* Σαίξπηρ (Δημήτριος), *Ταρτούφος* Μολιέρ (Κλεάνθης), *Καρέκλες Ιονέσκο* (Ουάιτς). Έχει λάβει μέρος σε κινηματογραφικές, τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές παραγωγές.

Με την *Αμαζοστοιχία-θέατρο* Το Τρένο στο Ρουφ συνεργάζεται για δεύτερη φορά μετά το *Η κυρία εξοφανίζεται*, μια παράσταση που παρουσιάστηκε για τρεις συνεχείς σεζόν.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΣΤΡΑΤΙΑΚΗ

Γεννήθηκε στην Αθήνα, όπου και ζει και εργάζεται. Ζωγράφος και βίντεο καλλιτέχνης, σπούδασε

στην Αθήνα στο Α.Τ.Ι. με υποτροφία, διακόσμηση Εσωτερικού Χώρου και συνέχισε τις σπουδές της στο Παρίσι, με υποτροφία της Ακαδημίας Αθηνών, Ζωγραφική και Σχέδιο στην Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts, Ιστορία της Τέχνης στην Ecole du Louvre και Πλαστικές Τέχνες στο Πανεπιστήμιο Paris I, στη Σορβόνη. Είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο, στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας, από το 2004 μέχρι σήμερα. Το 2005 ήταν προσκεκλημένη καθηγήτρια στην Ανατολή Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, και είναι Καλλιτεχνικός Διευθυντής στο περιοδικό *Αρχαιολογία και Τέχνες* του Δ.Ο.Α. από το 1981 μέχρι σήμερα.

Είναι από τους πρώτους Έλληνες καλλιτέχνες που ασχολήθηκαν με την βίντεο Τέχνη από το 1985. Έχει πραγματοποιήσει τριάντα ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία, Τουρκία, Χίλη και έχει λάβει μέρος σε πενήντα δύο ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Γαλλία, Γερμανία, Ολλανδία, Ισπανία και Αγγλία.

Έχει διακριθεί με βραβεία για εικαστικές παρεμβάσεις σε σιδηροδρομικούς σταθμούς της Αθήνας και έχει συμμετάσχει επανειλημμένα ως μέλος κριτικών εικαστικών επιτροπών.

Έργα της βρίσκονται στο Υπουργείο Πολιτισμού, στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Βασιλή και Ελίζας Γουλανδρή, στη Δημοτική Πινακοθήκη Ρόδου, στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ρεθύμνου, στον Δήμο Ρόδου, στο Βυζαντινό Μουσείο Θεσσαλονίκης, στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στην Πινακοθήκη Βιάννου Κρήτης, στην Πινακοθήκη Σύρου και σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα, Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία και Ηνωμένες Πολιτείες.

ΖΩΗ ΧΑΤΖΗΑΝΘΩΝΙΟΥ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Απόφοιτος του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Σπούδασε χορό στην Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης και στο DanceSpace Center (NYC) και μουσική στο ωδείο του Πειραϊκού Συνδέσμου.

Έχει συνεργαστεί με τις ομάδες: Amorphie org, Χορολόγιον, Sinequanon, Cosmospdance co (NYC), Dance free, Χρυσόθρηες, Δυτικά της Πόλης, Θέατρο της Σιωπής, με την Πειραματική Σκηνή του Εθνικού, με τα θέατρα: Σφενδόνη, Αμάρε, Από Μιχαήλ, *Αμαζοστοιχία-θέατρο* το Τρένο στο Ρουφ, ΔΗ.Π.Ε.ΘΕ. Ιωνινών, Καλαμάτας και με το ΚΒΒΕ. Δουλεύει της έχει παρουσιαστεί στο *Joyce SoHo Second night*, Arts Evolving Theater solo (NYC), Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού (i-map project) *See you in Wallhalla*, Πειραιώς 260 *Fwd*: *See you in Wallhalla*. Διδάσκει θεατρική αγωγή σε σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, κίνηση και αυτοσχέδιασμα σε σεμινάρια και εργαστήρια θεάτρου.

CAROLE FRECHETTE

Γεννήθηκε στο Μόντρεαλ, όπου και ζει μέχρι σήμερα. Είναι απόφοιτος της Εθνικής Δραματικής Σχολής και ενεργό μέλος στα θεατρικά

δρώμενα του Κεμπέκ για πάνω από 25 χρόνια. Υπήρξε μέλος του Théâtre des Cuisines έως τα τέλη της δεκαετίας του '80. Παράλληλα ασχολήθηκε με τη διδασκαλία και την κριτική, ενώ διετέλεσε Πρόεδρος του Δ.Σ. του CEAD (Centre des auteurs dramatiques) από το 1994 έως το 1999.

Τα έργα της έχουν μεταφραστεί σε πάνω από 16 γλώσσες και έχουν παρουσιαστεί στο Κεμπέκ, Αγγλόφωνο Καναδά, Γαλλία, Βέλγιο, Ελβετία, Λουξεμβούργο, Γερμανία, Αυστρία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Παλαιστίνη, Αίθιοπία, Σουδάν, Μεξικό, Σενεγάλη, Αργεντινή, Λευκορωσία, Ρωσία, Ιαπωνία, Ισπανία και Πορτογαλία. Ασχολείται επίσης με τη μετάφραση αλλά και τη συγγραφή μυθιστορημάτων για εφήβους, τα οποία έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γερμανικά, ισπανικά, ιταλικά, κινεζικά κι αραβικά.

Το συγγραφικό της έργο έχει ευρέως αναγνωριστεί και βραβεύεται στον Καναδά και το εξωτερικό. Το 1995 κερδίζει το Governor General's Award for Drama για το θεατρικό έργο της *Les Quatre Morts de Marie* και το Chalmers Canadian Play Award για την αγγλική έκδοσή του *The Four Lives of Marie* από τον John Murrell. Το 1998 είναι υποψήφια για το Governor General's Award με το θεατρικό έργο *La Peau d'Elisa*, το 1999 με το έργο *Les Sept Jours de Simon Labrosse* και το 2002 με το έργο *Jean et Béatrice*. Το 2002 της απονέμεται το Siminovitch Prize, το μεγαλύτερο θεατρικό βραβείο στον Καναδά, ενώ το 2009 ήταν μία από τους 5 υποψηφίους για το βραβείο Le Grand Prix de littérature dramatique με το έργο της *La Petite pièce en haut de l'escalier*. Το 2002 έλαβε από την Γαλλική Εταιρεία Θεατρικών Συγγραφέων, στην Αθήνα, το Prix de la Francophonie ως αναγνώριση της σημαντικής παρουσίας της στον γαλλόφωνο κόσμο. Το θεατρικό έργο της *Le Collier d'Hélène* έχει μεταφραστεί στα γερμανικά, πορτογαλικά και αγγλικά και έχει αποσπασεί το Sony Labou Tansi Award στη Γαλλία.

Τη φετινή χειμερινή σεζόν 2009-2010, το ελληνικό κοινό γνωρίζει για πρώτη φορά την Carole Fréchette με το έργο *Le Collier d'Hélène*, το οποίο παρουσιάζεται στο Θεατρικό Βαγόνι της Αμαζοστοιχίας-θέατρο το Τρένο στο Ρουφ σε μετάφραση Μαρίας Ευσταθιάδη και σκηνοθεσία Τάτσανα Λύγαρη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Για την εκκίνηση της και τα κείμενα του προγράμματος χρησιμοποιήθηκε υλικό από:

- Αδωνας (μην. Μαρκελλίος Πάρος), Άσματος του Μιχάρι του Δαμασκίου © Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 1996
- Αλβί Μοαλούφ, Οι φωνικές ταυτότητες © Εκδόσεις Οικονομία, Αθήνα 1999
- Αλβί Μοαλούφ, Το χρονικό μας ακοσμήτως © Εκδόσεις Οικονομία, Αθήνα 2005
- Άντος ΟΥ, Ταποθετήσεις: Το Ισραήλ, η Παλαιστίνη και η ερήνη © Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 1997
- Yann Arthus-Bertrand, 6 milliards d' Autres © Éditions de la Martinière, Paris 2009
- Ayman Trawi, Beirut's Memory ©, Beirut 1998

Τα καλλιτεχνικά «δρομολόγια» του Θεατρικού Βαγониού
της Αμαξοστοιχίας-Θεάτρου ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ
πραγματοποιούνται με την ευγενική χορηγία
ALPHA BANK, ΔΕΗ Α.Ε., ΕΚΟ ΑΒΕΕ, VIVARTIA ΑΒΕΕ

Μεγάλος χορηγός των παραστάσεων για μικρούς θεατές
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η Καλλιτεχνική Εταιρία ΑΞΑΝΑ για τη σεζόν 2008-2009 επεχορηγήθηκε από το Ε.ΚΕ.ΘΕ.Χ.

Θερμά ευχαριστούμε για την πολύτιμη βοήθειά τους
τον ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
τις εκδόσεις ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
το Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας Ιόνιου Πανεπιστημίου
τους φίλους

Πρέσβη Ελλάδος στον Λίβανο κ. Πάνο Καλογερόπουλο, Μηνά Ι. Αλεξιάδη
Βουβούλα Σκούρα, Socos, Pauline Daher, Samir Atrach

και το Ξενοδοχείο The Golden Age

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΞΑΝΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2009-2010

ΕΠΙΤΙΜΑ ΜΕΛΗ

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΕΤΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΕΑ ΚΟΥΣΗ
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΤΕΛΙΔΑΚΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΤΣΙΟΣ, ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ, ΝΟΤΗΣ ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΣΕΛΑΣ, ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΠΕΡΕΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ, ΑΛΛΟΥΛΑ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Διεύθυνση παραγωγής ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ - Οργάνωση παραγωγής ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Γραμματεία ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΣΤΑΪΚΟΥ - Ταμίας ΚΑΙΤΗ ΣΚΟΥΡΤΗ
Ηχολήπτης - Χειριστής κονσόλας ήχου, φωτισμού & βίντεο ΑΡΧΟΝΤΗΣ ΘΕΟΓΙΑΝΝΗΣ
Ηλεκτρολόγος ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΛΑΣΚΑΣΟΒΙΤΗΣ - Σιδηροκατασκευές ΘΑΝΑΣΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ
Ξυλοκατασκευές ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΧΤΑΝΙΔΗΣ

Υπεύθυνη προγράμματος ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ
Επιμέλεια όλης ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ - ΑΛΚΥΩΝΗ ΒΑΣΣΑΡΗ

Καλλιτεχνική επιμέλεια προγράμματος - Αφίσας ΤΕΤΗ ΚΑΜΟΥΤΣΗ
Φωτογραφίες προγράμματος ΤΑΤΙΑΝΑ ΛΥΓΑΡΗ
Φωτογραφίες παράστασης ΤΑΣΟΣ ΒΡΕΤΤΟΣ, ΧΑΡΗΣ ΑΚΡΙΒΙΔΗΣ και ΎΠΑΤΙΑ ΚΟΡΝΑΡΟΥ
Ψηφιακή επεξεργασία FOTOLIO + TYRICON A.E.

Εκτόπωση

ΤΡΕΝΟΘΕΑΤΡΟ

*Ο Λιλιπούτειος χώρος σιδηροδρομικής αισθητικής
που δημιούργησε η **Τατιάνα Λύγαρη**
για την καλύτερη εξυπηρέτηση των φίλων
της **Αμαξοστοιχίας - Θεάτρου Το Τρένο στο Ρουφ**
μπροστά στο σταθμό του **Μετρό Ακρόπολη***

ART GALLERY

Επιλεγμένα διακοσμητικά και
χρηστικά αντικείμενα
βιβλία, παιδικά παιχνίδια καθώς και
πρωτότυπα κοσμήματα
εμπνευσμένα από την ιδέα του τρένου
που δημιουργούν ειδικά για σας και το

ΤΡΕΝΟΘΕΑΤΡΟ

γνωστοί καλλιτέχνες

BOX OFFICE

Προπώληση εισιτηρίων
για τις θεατρικές και μουσικές παραστάσεις
και ενημέρωση
για τις υπόλοιπες καλλιτεχνικές δραστηριότητες
της Αμαξοστοιχίας - Θεάτρου

Το Τρένο στο Ρουφ

Μακρυγιάννη 5-7 • Μετρό Ακρόπολη • τηλ. & fax: 210 9243 609 • e-mail: trainth@otenet.gr
www.totrenostorouf.gr

Επιβιβαστείτε!

Η Αμαξοστοιχία – Θέατρο το Τρένο στο Ρουφ
αναχωρεί εντός ολίγων λεπτών.

Δρομολόγια

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Το μυστικό του πειρατή Μπελαφούσκ

Ο γνωστός και αγαπημένος σε παιδιά και γονείς συγγραφέας παιδικής λογοτεχνίας, Ευγένιος Τριβιζάς, και η Τατιάνα Λύγαρη ανοίγουν τα βαγόνια της Αμαξοστοιχίας-Θεάτρου το Τρένο στο Ρουφ στους μικρούς θεατές με την πολύ επιτυχημένη θεατρική παράσταση **Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Το μυστικό του πειρατή Μπελαφούσκ**.

Τα παιδιά βιώνουν μία ανεπανάληπτη εμπειρία, ζουν σαν κανονικοί ταξιδιώτες ένα σιδηροδρομικό θεατρικό ταξίδι στο φυσικό του περιβάλλον, που αρχίζει από την αποβάθρα του σταθμού και το Wagon-Bar του τρένου με διαβητήρια και εκπλήξεις και συνεχίζεται με πολλά interactive στοιχεία σε όλη τη διάρκεια της παράστασης, με έναν θίασο εννέα ταλαντούχων ηθοποιών, πολλά τραγούδια και χορευτικά.

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Η φωτιά σου αναμμένη Η Νικολέττα Αναστασίου μαζί με τετραμελή μπάντα ταξιδεύουν τους θεατές του **Μουσικού Βαγονιού Orient Express** σε ολόκληρο τον κόσμο, με αφιετηρία τσιγγάνικες μελωδίες από την κεντρική Ευρώπη και τη «διακριτική» συμμετοχή του κοινού.

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η αρπαγή της Ηνωμένης Ευρώπης Η επιική κωμική όπερα – καμπαρέ του Μηνά Ι. Αλεξιάδη σατιρίζει, σε έμμετρο στίχο, όλα τα κοινωνικοπολιτικοοικονομικά θέματα της σύγχρονης διευρυμένης Ευρώπης μεταφέροντας τον αρχαιοελληνικό μύθο της αρπαγής της Ευρώπης από τον Δία στη σύγχρονη πραγματικότητα, με πολύ χιούμορ και τραγούδια από tangos και latin έως ελληνικά ethnic και λαϊκότροπα.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑ ΣΤΟ ORIENT EXPRESS

Γ' κύκλος

Τα κυριακάτικα μεσημέρια γνωρίστε από κοντά γνωστούς κι αγαπημένους Έλληνες συγγραφείς σ' ένα πρωτότυπο λογοτεχνικό brunch στο ατμοσφαιρικό βαγόνι του Orient Express.

Στο **Wagon-Bar** και **Wagon-Restaurant**

της Αμαξοστοιχίας-Θεάτρου το Τρένο στο Ρουφ

απολαύστε γευστικά πιάτα

με ανατολίτικες πινελιές, ζωντανή μουσική

και ενδιαφέρουσες προτάσεις... οινοποσίας

από την Platis Gastronomie.

Wagon Restaurant

Επιβιβαστείτε

και ταξιδέψτε μαζί μας

στο μαγικό κόσμο

του Θεάτρου

της Μουσικής

και της

γαστριμαργικής απόλαυσης.

Wagon Bar

στην Αμαξοστοιχία - Θέατρο

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ

το μοναδικό

σιδηροδρομικό πολιτιστικό

πολυχώρο του κόσμου...

Θεατρικό Βαγόνι

Μουσικό Βαγόνι Orient Express

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΡΟΥΦ (ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ) • ΠΡΟΑΣΤΙΑΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΡΟΥΦ

ΤΗΛ.: 210-52.98.922, 6937 604988

ΤΡΕΝΟΘΕΑΤΡΟ

ΜΑΚΡΥΤΙΑΝΝΗ 5-7 (ΜΕΤΡΟ ΑΚΡΟΠΟΛΗ)

ΤΗΛ.: 210-92.43.609

kinitron

100 speed
unleaded SF

Απόλυτη υπεροχή

Πάθος, Ένταση, Επιδόσεις.

EKO Kinitron 100 speed. Βενζίνη νέας τεχνολογίας με κορυφαία πρόσθετα, για βελτιωμένη καύση, μεγαλύτερη προστασία του κινητήρα και αξεπέραστες επιδόσεις.

Η δύναμη που κυλά μέσα σου. Η δύναμη που σε κινεί και σε οδηγεί μπροστά από τους άλλους. Η EKO Kinitron 100 speed είναι... η δύναμή σου. Μόνο στα πρατήρια EKO.

Λιβατικό Πάρκο Μονής Τονλού, Σητεία. Η δυναμική επέκταση στις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, με επενδύσεις € 2 δις., αποτελεί στρατηγικό στόχο του Ομίλου ΔΕΗ Α.Ε.

Επενδύσεις € 13,5 δις. για Ανάπτυξη, Περιβάλλον και Επάρκεια

Με ένα φιλόδοξο επενδυτικό πρόγραμμα € 13,5 δις. ο Όμιλος της ΔΕΗ έχει χαράξει μια δυναμική πορεία ανάπτυξης για την περίοδο 2009 – 2014.

Οι περιβαλλοντικές επενδύσεις θα ξεπεράσουν τα € 7 δις., οι μεγαλύτερες που έχουν γίνει ποτέ στην Ελλάδα.

Τα οφέλη θα είναι πολλαπλά για Όλους, καθώς θα εξασφαλίσουν:

- Οι Πελάτες μας, πολύ καλύτερες υπηρεσίες
- Το Περιβάλλον, αποτελεσματική προστασία
- Η Χώρα, ασφάλεια ενεργειακού εφοδιασμού
- Η Εθνική Οικονομία, ισχυρή ανάπτυξη
- Οι Τοπικές Κοινωνίες, μεγαλύτερη ευημερία
- Οι Επιχειρήσεις, αυξημένη ανταγωνιστικότητα
- Οι Εργαζόμενοι, πολλές νέες θέσεις εργασίας και...

...οι Νέες Γενιές, επάρκεια ρεύματος με χαμηλές τιμές σε ένα Καλύτερο Περιβάλλον...

Χαλκός: Φρουρός της Υγείας

- Στην αρχαία Ελλάδα, ο χαλκός θεωρείτο αντιμικροβιακός.
- Σήμερα διαπιστώνεται καθημερινά με δοκιμές που γίνονται σε όλο τον κόσμο ότι ο χαλκός καταστρέφει τα ανθεκτικά μικρόβια των νοσοκομείων.

Συνταρακτικά στοιχεία από έρευνες που έγιναν σε νοσοκομεία απέδειξαν ότι:

- Επικίνδυνα βακτήρια μολύνουν τρία εκατομμύρια ανθρώπους κάθε χρόνο σε νοσοκομεία της Ευρώπης. Αποτέλεσμα: 50.000 θάνατοι ετησίως από ανάλογες λοιμώξεις.*¹
- Στις ΗΠΑ 2.000.000 άτομα προσβάλλονται κάθε χρόνο από ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις, εκ των οποίων 90.000 αποβαίνουν μοιραίες (250 θάνατοι κάθε ημέρα).*²
- Η αντιβακτηριακή αποτελεσματικότητα των μετάλλων του χαλκού είναι διαρκής: μπορούν να προσφέρουν ισχυρή και μακροπρόθεσμη προστασία.
- Μακροχρόνιες εργαστηριακές έρευνες οδήγησαν την Υπηρεσία Προστασίας Περιβάλλοντος Αμερικής (EPA) στην επίσημη αναγνώριση του χαλκού σαν το πρώτο στέρεο υλικό με αντιμικροβιακές ιδιότητες, κατάλληλο για την καταπολέμηση ενδονοσοκομειακών λοιμώξεων.*³
- Ο χαλκός εξουδετερώνει τα ανθεκτικά μικρόβια των νοσοκομείων σε δοκιμές σε όλο τον κόσμο.

*¹ Σύμφωνα με το EU Center for Disease Prevention & Control.

*² Σύμφωνα με τα Centers for Disease Control & Prevention.

*³ Σε ανακοίνωσή της η Υπηρεσία Προστασίας Περιβάλλοντος Αμερικής αναφέρει: «Επιβράνεις κραμάτων χαλκού, αδρανικοποιούν πάνω από το 99,9% των βακτηριδίων MRSA (Χρυσίζων σταφυλόκοκκος), μέσα σε δύο ώρες και συνεχίζουν να εξοντώνουν περισσότερα από 99% των συγκεκριμένων βακτηριδίων ακόμα και μετά από επαναλαμβανόμενη μόλυνση». «Η επιβράνεια από κράματα χαλκού, έχει αποδειχθεί ότι μεώνει τη μικροβιακή μόλυνση, αλλά δεν αποτρέπει απαραίτητα και την συγκλίνοσα μόλυνση».

[ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ]

Γιάννης Ξανθούλης

Γιώργος Σκαμπαρδώνης

Γιώργος Μανιώτης

Αγγέλα Καστρινάκη

Δημοσθένης Κούρτοβικ

Αργυρώ Μαντόγλου

ΕΣΕΙΣ ΠΟΣΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΜΕΝΟΙ ΕΙΣΤΕ;

Είναι κλινικά αποδεδειγμένο ότι η Colgate Total προσφέρει 12ωρη αντιβακτηριδιακή προστασία σε δόντια και ούλα.

ΖΗΣΕ ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΥΣΗΣ ΖΗΣΕ ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Ο δρόμος της απόλαυσης του Lipton περνάει μέσα από τα αρώματα και τους χυμούς των φρούτων και των μπαχαρικών, για να οδηγήσει στην απόλυτη εμπειρία της γεύσης!

Warming & Temptation. Νέα ροφήματα, υπέροχες γεύσεις, προσεκτικά «φυλαγμένες» μέσα σε ατομικά φακελάκια-πυραμίδες, που προσφέρουν περισσότερο χώρο για να απελευθερωθούν τα αρώματα του τσαγιού, περιέχουν μεγαλύτερα κομμάτια φρούτων για μεγαλύτερη απόλαυση και μεγαλύτερα φύλλα τσαγιού για ακόμη πιο εκλεπτυσμένη γεύση!

Αφεθείτε στη μαγεία του **Warming**

με τον ανεπανάληπτο συνδυασμό του μήλου και της κανέλας ή του «εκρηκτικού»

Temptation, με άρωμα από φραμπουάζ, φράουλες, μούρα, ιβίσκους και αγριοτριαντάφυλλα κι απολαύστε την απόλυτη εμπειρία της γεύσης!

LIPTON TEA CAN DO THAT

ΕΜΕΙΣ
ΣΤΥΒΟΥΜΕ
ΕΣΕΙΣ
ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ

Κάθε μέρα, Life Φρεσκοστυμμένο από τη ΔΕΛΤΑ!

Κάθε μέρα στύβουμε τα καλύτερα πορτοκάλια και φέρνουμε κοντά σας το χυμό τους χωρίς καμία επεξεργασία. Τόσο απλά, κάθε μέρα απολαμβάνετε φρεσκοστυμμένο χυμό πορτοκαλιών! Για πρώτη φορά στην Ελλάδα... νέο Life Φρεσκοστυμμένο!

Life Φρεσκο
στυμμένο

Χωρίς συντηρητικά
και άλλα πρόσθετα
1ο σε πωλήσεις*

Kalamata
Balsamic vinegar

ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΥΣΗ ΑΞΙΖΕΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

*πηγή: AC Nielsen 2006, ACNielsen MarketTrack
Καταστήματα Τροφίμων σε Ηπειρωτική Ελλάδα και Κρήτη.
Πωλήσεις μέσα στην κατηγορία του Βαλαάμικου.

 Papadimitriou

Το **MEGA** είναι 20
και γιορτάζει!

Ένας μεγάλος βιομηχανικός όμιλος είναι

ΥΠΕΡ

- ...επενδύσεις **πάνω από € 4,3 εκ. σε ενέργειες περιβαλλοντικής προστασίας**, το 2008 μόνο
- ...**πιστοποίηση των βιομηχανικών και μεταλλευτικών μονάδων** μας σε Άγιο Νικόλαο, Βόλο και Δελφούς με διεθνή πρότυπα περιβαλλοντικής διαχείρισης
- ...αυτοματοποιημένα συστήματα φωτισμού, εξοπλισμός μειωμένης ενεργειακής κατανάλωσης και προγράμματα μείωσης κατανάλωσης και εξοικονόμησης ενέργειας των εργοστασίων μας για **συνεχή μείωση των εκπομπών CO₂**
- ...εγκατάσταση 3 φιλτροπρεσών για την **τελική εξάλειψη των καταλοίπων βωξίτη** εντός 2ετίας
- ...**ανακύκλωση νερού** στις μεγάλες μονάδες μας
- ...αντικατάσταση του πετρελαίου θέρμανσης με **φυσικό αέριο**
- ...εφαρμογή ειδικών προγραμμάτων **ανακύκλωσης και διαχείρισης απορριμμάτων**
- ...αντικατάσταση των **εταιρικών οχημάτων με υβριδικά**
- ...υποστήριξη τοπικών κοινωνιών σε **δράσεις πυροπροστασίας**

Κάνουμε **περισσότερα** απ' ότι φαντάζεστε!...

Μαζί, ο κόσμος γίνεται καλύτερος!

Ο κόσμος μας ανήκει όταν αναλαμβάνουμε την ευθύνη του! Η Alpha Bank αντιλαμβάνεται ως υποχρέωση την κοινωνική δράση που εστιάζει στον άνθρωπο και στις ανάγκες του, για να στηρίξει το παρόν και να προετοιμάσει ένα καλύτερο αύριο. Ως χορηγός υποστηρίζει μία σειρά οργανωμένων προγραμμάτων με σκοπό την προστασία και διαχείριση του Περιβάλλοντος, τη διάσωση και διάδοση του Ποιτισμού και την ενίσχυση του Αθλητισμού. Όλοι έχουμε ευθύνη για κάθε πράξη που μπορεί να κάνει τη διαφορά. Η Alpha Bank στηρίζει τη συντονισμένη προσπάθεια γιατί πιστεύει ότι Μαζί, ο κόσμος γίνεται καλύτερος!

ALPHA BANK

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

MEGA

EPT

103.7 FM
ΔΕΥΤΕΡΟ
ΕΡΩΤΗΡΗΤΑΙΟ

KOSMOS 93.6 FM
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΙΔΙΟΝΟΜΟ

city 99.5 fm
ΕΙΣΚΟΥ ΟΤΙ ΖΕΙΣ

